

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

24 שעות
ללא פרסומות
ללא חדשות
ללא פוליטיקה.

**מיטב השידורים
מגדולי הרבנים**

האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במילל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

הצדיק הרב ישעיה שטיינר הידוע כרבי ישעיה'לה מקרסטיר זצ"ל: נולד בשנת ה'תרי"ב (1852) בכפר זאבריו שליד סלובקיה. מייסדה של חסידות קרסטיר ואף שימש בה כאדמו"ר. אביו נפטר בהיותו בן שלוש. בגיל שנים-עשר אמו שלחה אותו לבית האדמו"ר רבי צבי הירש פרידמן מליסקא, אשר בהמשך מינה אותו למשמשו ונאמן ביתו. לאחר פטירת רבו החל להתפרסם כ"בעל מופתים" ורבבות חסידים נהרו אליו. בחוגים רבים משתמשים כיום בתמונתו כסגולה נגד עכברים ולשמירה לכל מערין בישינן. נפטר ב-ג' אייר ה'תרפ"ה (1925). חי כ-73 שנים. ציונו בקרסטיה.

אביו: ר' משה. **אימו:** מרת הענטשא מרים. **אישתו:** מרת שרה (בת ר' יונה ווינשטוק ממאד). **רבותיו:** האדמו"רים ר' צבי הירש מליסקא, ר' חיים הלברשטאם מצאנז. **ילדיו:** ר' אברהם (מילא את מקום אביו כאדמו"ר, אך לאחר פחות משנתיים, ב-י"ח אדר א' ה'תרפ"ז [1927] נפטר). **מתלמידיו:** בנו, ר' אברהם. חתנו, ר' מאיר יוסף רובין. (שניהם שימשו כאדמו"רים בקרסטיה).

אירע פעם בשבת קודש בצילא דמהימנותא אצל רבינו, המיטות היו מלאות עד אפס מקום מרוב אנשים אשר באו אף הם לשבות בצילו, ביניהם נמנו אף אנשי צורה אשר לכולם נמצאו באיזשהי דרך מקומות לינה בביתו של רבינו. בין הבאים נראה היה אף איזשהו הלך 'תמהוני' אשר הגיע לשבות את שבתו אצל רבינו ממקום מגוריו אשר בכפר סערנץ, ודרש אף הוא מקום לינה ככולם, ואכן רבינו שש ושמח על המצווה, אשר נקרתה בפניו, ואף אץ לחפש לו מקום לינה ראוי לשמו.

רבינו אשר נהג בענווה ובפשטות מדהימה, אשר עשה כל זאת בכבודו ובעצמו, שכן כל גבאי או משמש לא היה אצלו, אלא את כל הצרכותיו המועטות, כמו הצטרותיות האורחים המרובים, דאג באופן אישי. כשדרכו של רבנו הייתה לסדר את האש"ל לאורחים הרבים, והרבנית הצדקנית יושבת הייתה לה כל היום במטבח, שם מבשלת הייתה תבשיל אחר תבשיל עבור אורחיהם הנכבדים והפשטים כאחד... אף מיועדנו אותו הלך 'תמהוני' לא נגרע חלקו מיתר אורחי הבית הנכבדים, ואף אצלו נראה היה רבנו, כשהוא מתרוצץ בין חדרי הבית, בתורו אחר מקום לינה ראוי לשמו עבור האורחים הנעלים.

אך כעבור בירור קצר נוכח הצדיק כי עתה כמות האורחים עברה את מכסתה, וכי יאלץ הוא עתה למצוא לאורחו הדגול מקום לינה בעליית הגג, ושם הקצה לאורח מיטה מוצעת ויפן אל האורח, ויאמר אליו: "יש לי למעלה על הגג חדר מיוחד עבורך!"

האיש הלזה, כשומעו זאת, תחת אשר יודה לרבינו על רוב טובו וחסדו עמו, בטורחו להשיג חדר מיוחד עבורו, כעס על אשר כה 'זלזל' בו רבינו, ונתן לו לישון אך ורק בעליית הגג. והלה לא שלט ברוחו, ובליל שבת קודש בעוד הכול נמים על יצועם, הדליק אש בחדרו והצית את בית רבינו במו ידיו. הנזק היה גדול ועצום ורב, ורק בנס השרפה לא פגעה בנפש.

כל העיירה הייתה כמרקחה מעזתו הנוראה של אותו מזיק 'תימהוני', ויבקשו לעשות בו שפטים, אך היחיד שלא שת לבו לכל זאת, היה... רבינו, אשר לגודל צדקתו קרא לו לאותו הלך, והחל 'מתנצל' באוזניו, באומר: "רואה אני, כי זקוק הנך לשמירה מיוחדת, הלכך בוא ותישן עמי בחדרי שלי!". 'התרצה' הלה לרבינו, והסכים להזמנתו, ויישנו שניהם יחדיו!

בנו ומ"מ של רבינו - הרה"ק ר' אברהם מקרסטיר זיע"א סיפר, שכשישב שבעה ל"ע אחר אביו רבינו זיע"א, נכנס יהודי, שהתגורר בכפר מרוחק, ואמר: "כעת יכול אני לספר: מנהל אני בית מרזח, והגויים נכנסים לשתות ולהשתכר, וזוגתי ובנותי היו עומדים להגיש את המשקה לנכרים, ואני הייתי יושב בחדר הפנימי לנהל את החשבונות וכו'. פעם נכנסה זוגתי בבהלה, וספרה לי, שישנו איזה גוי שהשתכר מאוד. הגוי עמד ורקד, ותפס ביד בנותי והכריח אותן לרקוד עימו".

"מיד יצאתי בבהלה, וראיתי את המחזה הנורא, וברוב כעסי נתתי לשיכור מכה חזקה על פניו. הוא נפל על הארץ, ראשו נחבט במדרגת האבן, ונשאר דומם על הארץ. למזלי אף אחד כבר לא היה יותר בבית מרזח, אני ניגשתי אליו ומיששתי את דפקו, וראיתי שאין דופק ואין נשימה. תפסתי אותו וגררתי אותו אל מחסן המשקאות, נעלתי את הדלת, ומיהרתי לנסוע לקרעסטיר אל הרבי".

"כשהגתי אל הרבי, סחתי לפניו את צרתי. כששמע זאת, גער בי ואמר: 'מניין לוקח יהודי כח זכות להרים ידו ולהכות, ואפילו אם זה נכרי?'. לאחר מכן אמר לי, 'חזור לביתך ואמור לנכרי, שאני אמרתי, שבכוח רבותינו הקדושים הרה"ק מצאנז זיע"א והרה"ק מליסקא זיע"א הנינו מצווה עליו שיקום וילך לביתו'.

"לא הרהרתי רבות, וחזרתי מיד לביתי, ואמרתי לגוי, את אשר ציווה רבנו. ומיד קם הנכרי כאילו התעורר משינה ארוכה, והחל ללכת לביתו, מגודל הפתעתנו מעוצמת הנס, הלכנו אחריו לחזות זאת בעינינו.

כשהגיע סמוך לביתו, עמדו כבר ליד הדלת אשתו וילדיו, הם דאגו לו ושמוחו מאוד לראותו. כשהגיע סמוך לבית, הגיע במרוצה שור זועם, ורמס אותו למוות, לעיני משפחתו. כשחזרתי לקרעסטיר להודות לרבינו על הנס, הזהיר אותי: 'אם תספר זאת בעודי חי, זה יזיק לך ולי'. אך כעת אחר הסתלקות רבינו הקדוש, יכול וחיבב אנכי לספר זאת.

סיפר הנגיד ר' מיכאל גאטליעב מאוהעל שפעם אחת בא לרבינו וביקש להתייעץ מכיוון שמסחרו במכירת גחלים, ועכשיו בא גוי אחד להתחרות בו. אמר לו רבינו בזה הלשון: "הקול קול יעקב, ענייני הקול שייכים ליהודי ולא לגוי". חלפו ימים מועטים בא הגוי לר' מיכאל וביקש ממנו, שיקנה ממנו הגחלים עם הכלים הנצרכים לזה, כי חזר בו ואינו רוצה להתעסק יותר בזה. (מי באר ישעיהו קרסטיר)

הפרידה של יענקל מהוריו, בדרכו לנסות את מזלו באמריקה הגדולה, היתה קשה ומרגשת. צפירת הרכבת קטעה אותה באכזריות. יענקל נופך להוריו לשלום ונבלע בין הנוסעים. כשהגיע לאמריקה הצטרף לקהילת יראים ושלמים. הוא שכר דירת-חדר קטנה באיסט-סייד היהודית במנהטן. עד מהרה גם מצא עבודה שפרנסה אותו בכבוד. כעבור זמן נשא לאישה בת-טובים כשרה. האיגרת ששלח להוריו אשר בהונגריה על הסתדרותו הטובה ועל נישואיו, שימחה אותם לאין-קץ. יענקל התברך בחריצות ובתפיסה מהירה.

הוא ידע לזהות הזדמנויות ולאחוז בהן ברגע הנכון. יום אחד קנה ממהגר סיני קשיש מיכבסה גדולה, ששכנה ברחוב המרכזי של השכונה. הוא הפעיל את המכבסה שעות נוספות והתאמץ לרצות את לקוחותיו. עד-מהרה נהפך המקום לעסק משגשג. ההצלחה לא סיחררה את ראשו. הוא הוסיף לדבוק בדרך התורה והמצוות והכיר תודה לה' על הצלחתו. נזקקים ידעו כי בביתו יזכו לתרומה הגונה. חייו של יענקל התנהלו על מי-מנוחות. נולדו לו ילדים והוא ניהל בית יהודי לתפארת.

עד ליום שבו החלו העניינים להשתבש. מול המכבסה שלו פתחו שני איטלקים צעירים מכבסה מתחרה. השניים שכרו אולם רחב-ידיים ומילאו אותו במכונות-כביסה משוכללות ומהירות. רשימת לקוחותיו של יענקל החלה להצטמק. הוא חש כי יציבותו הכלכלית מתערערת והולכת. כעבור זמן רמזו לו האיטלקים כי מוטב לו לסגור את מכבסתו. עיניהם היו צרות בפרנסה המעטה שעדיין הניבה לו המכבסה. יענקל היה אובד-עצות.

היהודי שהתדפק על דלת ביתו השכיח ממנו לשעה קלה את צרותיו. הוא נשא עמו דרישת-שלום חמה וטרייה מהונגריה. השיחה נתגלגלה עד שהגיעה גם לסיפור מצוקתו של יענקל. "שמע-נא", הציע הלה, "ודאי שמעת על הצדיק רבי ישעיה מקרסטיר, שאליו אני קשור. בעוד כמה שבועות אשוב לפקוד את חצרו. כתוב 'פדיון-נפש' לצדיק ואני אמסרה לו". הרעיון קסם ליענקל, שעשה מיד כעצת אורחו.

חצי שנה חלפה מאז. הפרנסה הוסיפה להיות דחוקה והאיזמים תכפו וגברו. בוקר בהיר אחד שב מידוענו והופיע בביתו של יענקל. "ברוך שובך לצל קורת הרעועה", הכריז יענקל בחיך עגום, שהבהיר את מצבו. "יש לי בשורות טובות בשבילך!", הכריז האורח, והוציא כיס בד קטן. "הצדיק שלח לך קמיע. שמור בכיסך, לשמירה ולהצלחה. הצדיק הורה שלא תפתח את הקמע עד שתחוש כי בא המועד המתאים".

בימים הבאים ניסה יענקל לשאוב עידוד מברכת הצדיק ומהקמע ששיגר לו, אף שידע היטב כי מתחריו זוממים דבר-מה. שני האיטלקים החליטו לפעול. הם גייסו צעיר שחור בעל עבר עברייני עשיר והבטיחו לו מאתיים דולרים תמורת שריפת המכבסה של היהודי. הצעיר הסכים וקיבל מן השניים הכוונה מפורטת ובכללה שם הרחוב, תיאור חלון-הראווה של המכבסה והחנניות הסמוכות לה. הם תחבו לידו שטר של מאה דולרים. "את היתרה תקבל לאחר הביצוע", אמרו.

בשעת לילה מאוחרת יצא הצעיר למשימה. בידו נשא מכל דלק גדול ובכיסו גפרורים. הוא חיפש אחר המכבסה, על-פי ההנחיות שקיבל, אך לא הצליח לזהות את המקום. כעבור שעה קלה החלו עצביו להתרופף. החשכה הסתירה מעיניו את מכונות-הכביסה שמעבר לזכוכית. מדקה לדקה גברה עצבנותו.

בלית-ברירה טמן את המכל בפניה נסתרת והמתין לעובר-אורח. "איך מכיר את המכבסה?!", תמה הלה, והצביע על מקומה המדויק. התפלא הצעיר על שלא הבחין בה קודם-לכן. אך הסתלק האיש מיהר הצעיר אל המיכל. הוא רץ אל המכבסה, ניפץ במהלומה עזה את השמשה הקדמית, והתיז את הדלק על מכונות-הכביסה. בתוך שניות הייתה המכבסה למאכולת-אש.

למחרת בבוקר הלך יענקל, כדרכו, להתפלל שחרית. לאחר התפילה, בלי לדעת על אירועי הלילה, פנה אל מכבסתו. ממרחק הבחין בכבאים ובשוטרים שמילאו את הרחוב. הוא רץ לעבר המכבסה. יענקל התקשה להאמין למראה עיניו. המכבסה המפוארת של צמד האיטלקים הייתה לאפר. השניים התרוצצו בחוץ, חיוורים ועצבניים. יענקל מיהר לפתוח את המכבסה שלו, שלידה כבר המתינה קבוצת לקוחות.

הסיפור המלא נחשף רק כעבור יומיים, לאחר שהמשטרה תפסה את המצית. הוא סיפר: "התכוונתי להצית את המכבסה ממול וטעיתי בזיהוי המטרה", הודה. הוא, הסגיר גם את מזמיני ההצתה - בעלי המכבסה השרופה. בבת-אחת חזרו כל הלקוחות הוותיקים למכבסה של יענקל. מצבו הכלכלי שב ועלה מעלה. גם תרומותיו חזרו להיות נדיבות כבזמנים הטובים. מאז חלפו שנים ועדיין לא מש הקמע מחיקו. יום אחד התבשר בצער על פטירת רבינו. יענקל סבר כי זהו "המועד המתאים" שעליו רמז הצדיק. כשפתח את הקמע נעתקה נשימתו. על רצועת קלף זעירה הופיע הפסוק - "ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנוורים, מקטון ועד גדול, וילאו למצוא הפתח".

בל ודוחק היו מנת חלקו של ר' פינחס. חנות המכולת הקטנה שהחזיק, ובה השקיע לא הניבה רווחים. להפך, מרובה הייתה ההוצאה על ההכנסה. הפסדיו הצטברו והלכו וחובותיו תפחו. זמן רב התרגלו ילדיו למחסור, ואף אשתו קיבלה את הדין באהבה. אולם השנים עברו, המשפחה גדלה. המצב נעשה בלתי-נסבל. "עד כמה נוכל אני והילדים לשאת את חרפת העוני?", שאלה אשתו. ר' פינחס נשא את עיניו לשמיים ואמר: "מאין יבא עזרי, עזרי מעם ה'". ולפתע עלה בדעתו, כי אכן רק לברכת שמיים הוא זקוק, הרי חנות יש לו...

לא-הרחק מהיישוב שבו התגורר שכנה העיירה קרסטיר, שבה ישב רבי ישעיה שטיינר, הנודע בכינויו ר' ישעיה ליה מקרסטיר. סיפורי מופת שנקשרו בשמו היו שם-דבר בכל הסביבה. כעת החליט ר' פינחס לצעוד בדרך העולה לקרסטיר, לחלות את פני הצדיק, אולי ירעיף עליו את ברכותיו ויתפלל להצלחתו.

החמימות המיוחדת, שבה התקבל אצל הצדיק הותירה את ר' פינחס נבוך מעט. הוא החל לתאר את מצבו, וחש כי הצדיק עוטפו באהבה, ומאזין לו רוב-קשב. כשסיים, הרים רבי ישעיה את ראשו, ואמר: "ר' פינחס בני, עזוב את העבודה בחנות ולך להתפרנס מתיווך דירות וקרקעות. ה' יהיה בעזרך". ר' פינחס עמד מופתע. מעולם לא עסק בתיווך ואין לו שום מושג בתחום זה. אך הוא ידע, שאין להקשות על דברי הצדיק. הוא יצא מהחדר ושב אל ביתו.

לא עבר זמן רב וישמו של ר' פינחס נודע כסוחר נדל"ן מצליח. מיד לאחר שובו מקרסטיר סגר את המכולת והחל לעסוק בתיווך בתים וקרקעות. בכל עסקה שעשה האירה לו ההצלחה פנים, ור' פינחס העני נהפך לעשיר מופלג ועתיר נכסים. אשתו וילדיו היו עכשיו מטופחים ולבושים היטב, וגם ביתו השתנה לבלי-הכר. כשחלפה שנה מאז קיבל את ברכת הצדיק, החליט ר' פינחס לעלות שוב לקרסטיר ולהביע את תודתו. הפעם בא ישוב בכרכרה מכובדת, רתומה לסוסים אבירים, ועגלון צמוד הממתין להוראותיו. "באתי להביע את תודתי העמוקה על הברכה שברכני", אמר ר' פינחס לצדיק. "ברוך ה', מאז עשיתי כעצתו נהפכתי לעשיר גדול". הצדיק הביט בו בעיניים מאירות ושאל: "וצדקה אתה נותן?". לרגע התכרכמו פני האיש, אך מיד ענה: "ודאי. מעודי הפרשתי צדקה לעניים".

שתק ר' פינחס רגע והוסיף: "אבל, רבי, דבר אחד אכן מצייק לי מאוד. אינני יכול לסבול את הצביעות, שרבים נוהגים בה. כשהייתי עני וחסר-כול, מעטים היו ידידיי. עתה נעשו פתאום הכול לקרובי ולידידיי. עני אחד מסביר לי, כי הוא קרוב-משפחתי, שכן סבו היה בן-דוד של אבי. וכך שני ושלישי ועוד רבים. הם למדו להחניף לי, אבל מטרם אחת – כספי. קשה לי לתת כסף לבני-אדם כאלה".

הצדיק לא השיב, אבל קרא לגבאי. "הבא לכאן בבקשה דף נייר, נוצה וקסת דיו", אמר לו. בתוך מספר דקות היה הכול מוכן על שולחן הצדיק. ר' פינחס עמד משתאה, והנה הצדיק קורע את הנייר לפיסות קטנות. רבי ישעיה פנה לר' פינחס: "אמור לי בבקשה את שמותיהם של היהודים המכובדים ויראי-ה' שבעירך". ר' פינחס עדיין לא הבין, למה דבריו מכאונים, אך מנה לפני הרבי את היהודים הזכורים לו, והרבי כתב את שמותיהם על פיסות הנייר.

כשסיים לכתוב את השמות אמר הצדיק: "אני מתכוון עכשיו לערוך הגרלה בין הרשומים בפתקים, מי מהם יזכה בעושר, שאתה סובל כל-כך ממנו". ר' פינחס החוויר. רק עתה תפס את משמעות העניין. הוא הבין כי בעוד רגע קט ישוב להיות עני מרוד, וכל עושרו יילקח ממנו. כשכל גופו רועד החל להתחנן לפני הצדיק ולהביע חרטה על מה שאמר. ארשת פניו של הצדיק נשארה רצינית. בעוד הוא מקפל את פיסות הנייר קרא לעברו: "בשביל מה יהודי צריך כסף, אם לא כדי שיוכל לתת צדקה לעניי עירו?!". כל פיסות הנייר היו מקופלות היטב ומוכנות לגורל. ר' פינחס פרץ בבכי ובלב שבור התחנן לפני הצדיק לתת לו הזדמנות לתקן את דרכיו. מעתה הוא מבטיח לפזר מהונו לכל נצרך.

בינתיים קרא רבינו לגבאי וביקש ממנו להביא כלי מתאים. בתוך כך אמר לר' פינחס: "רואה אני, כי אכן מתחרט אתה על התנהגותך ועל דבריך. אני מוכן להשתדל עוד פעם בעבורך. אכתוב גם את שמך על פתק ואכניס אותו לגורל. אם שמך יעלה בגורל, יהיה זה אות משמיים כי התקבלה תשובתך". הפתקים הוכנסו לכלי, והגבאי התבקש להוציא פתק אחד. ר' פינחס הביט בגורל, שפתיו רחשו תפילה, ובלבו הבטיח כי ישנה את דרכו וייתן צדקה ביד רחבה לכל נזקק. ליבו החסיר פעימה, כאשר מסר הגבאי את הפתק לידי הצדיק. רבינו פתח את הפתק וקרא: "ר' פינחס, זכית!". דמעות של אושר נקוו בעיניו. בהתרגשות ובהכנעה שמע את מילותיו המעודדות של הצדיק, כי מעתה ודאי ראוי הוא לעושר, וכי מהיום ידע לעשות בכספו אך טוב וחסד. כשנפרד מהצדיק, היה ר' פינחס אדם אחר, וכזאת הייתה גם התנהגותו.

אם ראשונים כמלאכים – המקבל הרב ראובן שלום שרבאני זצ"ל

הרב המקובל ראובן שלום שרבאני זצ"ל- נולד בי"ז אייר ה'תש"ד (1944) בירושלים. בבית של תורה ויראה צרופה גדל והתחנך במסורת בית-אבותיו הדגולים, שחינכוהו מגיל צעיר לשקוד על התורה והעבודה. בנערותו התחנך בישיבת 'פורת יוסף', שם עלה ונתעלה במעלות התורה, היראה והלימוד והיה לאחד מבחירי הישיבה. זכה ללמוד עם גדולי התורה הספרדים. שימש כאבן שואבת לרבים שביקשו לרכוש מידיעותיו וחכמתו המופלגת. בגיל תשע-עשרה שנים בלבד כבר הוסמך לרבנות! שקדן וגאון נפלא.

בהמשך בשל הצורך בהקמת ישיבה לבני עדות המזרח, חבר לר' יהודה כהן ויחד פתח עימו את ישיבת 'אוהל מועד' בה למדו רבים כאשר רבינו שימש כמשגיח. בהמשך הקים יחד עם ר' יהודה את ישיבת 'יקרי ירושלים' ושימש מראשי הישיבה בה. הרביץ תורה ויראה לצעירים. עיונו היה מבעית.

מסופר כי בעת שהגאון בן ציון אבא שאול נכנס לניתוחים וכד' היה ממנה את רבינו למגיד שיעור תחתיו, בעומק עיון הפשט. שיעוריו נמשכו כשלוש שעות רצופות. בבחירתו שינן כל כך הרבה פעמים את תלמודו, עד שהיה חוזר על שישים דפי גמרא בשעה. היה מחנך תמיד להנהגה ודרך ארץ, לחינוך מתוך שלוה ומאור פנים, לקדושה ולזכירת יום המיתה. העיד על עצמו שמעולם לא נשמע קול צווחה או צעקה בביתו!

בהמשך חלה ובחסידי ה' והתפילות הרבות, החלים בניגוד לדברי הרופאים. גאון בנגלה ובנסתר. צדקתו ויראתו היו עצומים והקרין זאת על כל רואיו. **בעל רוח-הקודש. ענוותן מופלא.** ראה כל תלמיד כבנו היחיד. בשנתו האחרונה התנייד על כסא גלגלים בשל השיתוק ברגליו. למרות הסבל והייסורים שהיו מנת חלקו, מאור פניו לא מש ממנו. נפטר בשבת קודש בשעת המנחה רעוא דרעווין, ג' אייר ה'תשע"ז (2017). חי כ-73 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.

סבא (מצד אביו): המקובל ר' יהושע. **אביו:** המקובל ר' יוסף חיים. **אמו:** מרת סול שולמית (לבית טלווי). **אשתו:** מרת דליה (בת ר' יעקב סודרי- מראשי העיר חיפה).

מרבתי: חכם ר' עזרא עטיה, חכם ר' מנצור בן שמעון, חכם ר' עמרם אזולאי, חכם ר' יהודה צדקה, חכם ר' ששון מזרחי, חכם ר' יוסף עדס, חכם ר' אפרים הכהן, חכם בן ציון אבא שאול. **בניו:** ר' יעקב (ראש ישיבת 'אוצרות התורה' בבני ברק), ר' יהושע (ר"מ בישיבת 'קול תורה' בירושלים), ר' אלחנן ור' אליהו (מחשובי הלומדים בבית וגן בירושלים). **חתניו:** ר' ישראל פתאל (ר"מ בישיבת 'יקרי ירושלים'), ר' דניאל אשכנזי מביתר ור' פנחס דניאל. **גיסיו:** ר' בן ציון אבא שאול (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' ניסים טולידנו (ראש ישיבת 'שארית יוסף').

בצעירותו התארח אצל ידידו, שהיה חתן חדש. הייתה זו השבת הראשונה שעשו בביתם אחרי החתונה. אשת החבר הכינה לסעודה מאכל עם קישואים, ורבינו היה רגיש למאכל זה, ולמעשה עצם הרחת המאכל גרמה לו בחילות. בנוסף, מאכל זה היה מלוח בצורה מוגזמת ואף חברו, החתן, לא יכל לאכול ממנו, אלא טעם מעט והניח את הצלחת כמות שהיא.

אולם רבינו שלא רצה לבייש את בעלת הבית, הכריח את עצמו ואכל את כל הצלחת, ולאחר מכן גם שיבח את בעלת הבית על מאכליה הערבים, וגרם לכך שנשאל האם יחפוץ בצלחת נוספת, והשיב בחיוב. והכריח את עצמו לאכול גם את הצלחת השניה עד תומה. למחרת, שכב במיטה מרוב חולשה וחולי.

אחד מנכדיו שהגיע פעם לביתו בליל בדיקת חמץ, התבקש על ידי רבינו להביא את השקית הנמצאת בביתם. כמובן שהוא הזדרז לקיים את שליחות הסבא, כשהוא תוהה בליבו, מדוע ציווה אותו להביא את השקית בעיתוי הזה, מה 'בוער' כל כך בשעה דחוקה זו של בדיקת החמץ להביא את השקית?.

עוד בטרם מילא את שליחותו נשאל על ידי הסבתא: "שוב הוא מבקש את השקית? מה בוער לו כל כך לשרוף את התעודות?". הנכד התפלא, באלו תעודות מדובר ומדוע הסבא מבקש לשרוף אותם? והסבתא השיבה: "אלו תעודות ההסמכה לרבנות של סבא. הוא קיבל אותם בהיותו כבן תשע-עשרה שנים בלבד!, ותעודה נוספת אותה קיבל לאחר מכן".

"לא זו בלבד שהוא לא הסכים מעולם לתלות את התעודות הללו על הקיר, הוא מקפיד מאז ומתמיד לאחסן אותם רק בביתם. מעבר לכך, מדי שנה הוא מבקש מחדש להוציא אותן כדי לשרפן יחד עם החמץ, מכיוון שהוא טוען שמדובר בגאוה ותו לא. אבל אינני מסכימה והוא מכבד את רצוני".

על שולחנו סעדו מדי שבת עשרות בחורי ישיבות, ללא הזמנה על אף העובדה כי ביתו היה קטן ביותר. כל אחד מהבחורים היה יוצא עם פס עוגה, כדי שלא יצא בידיים ריקות. רבינו חש את יום הפטירה בכל ימיו, ובשיחותיו הרבה לתאר איך ירד לקבר בבוא היום בו יתבקש לבית-עולמו.

פעם אחת נכנס לשיעור ואמר: "יש כאן בחור שעובר על תקנון הישיבה ולומד שיעורי נהיגה. אני רואה שהדבר מסוכן מאוד בעבורו, והוא או חלילה ייהרג או יהרוג, שידע שהזהרתי אותו!". אותו בחור התעלם מדברי רבינו ולבטח חשב שאחד התלמידים הלשין על מעשיו ולכן רבינו מבקש להפחידו בדבר. הלה לא שעה לדברי רבינו, המשיך ללמוד ובסיומו של עניין עבר את הטסט וקיבל את הרישיון המיוחל. לא עברה שנה והלה ניגש אל רבינו בדמעות וסיפר שעשה תאונת דרכים והרג אדם רח"ל בדיוק כפי שחזה רבינו.

הרב אריה לייב צינץ זצ"ל הידוע בכינוי מהרא"ל והגאון מפלאצק - נולד בשנת ה'תקכ"ח (1768) בעיירה פינטשוב שבפולין. בילדותו נתייתם מאביו וכפי הנראה גדל בבית דודו, ששם משפחתו היה 'צינץ'. בנעוריו נסע לפראג (צ'כיה) ובגיל 18 התפרסם כעילוי. בשנת ה'תקנ"ג (1793) עבר לפרשבורג ובשנת ה'תקנ"ה (1795) החל לכהן כאב"ד בפלוצק (פולין). ומכל העולם הופנו אליו שאלות הלכתיות.

במשך כשנתיים כיהן כאב"ד בצ'נוב. בהמשך כיהן כרב ואב"ד בערים נוספות: טשכנוב, מאקובי, נאשלאסק, פולטוסק. בשנת ה'תקפ"ח (1828) עבר להתגורר בוורשה עצמה. שם סירב לכהן כאב"ד. ייסד ישיבה ותלמידים רבים נהרו אליה. שימש כרב, דיין, פוסק ומחבר ספרים תורניים רבים. **גאון בנגלה ובנסתר**. חריף. בין גדולי הדור ששיבחוהו והעריצוהו: הגאון ר' יחזקאל לנדא (בעל ה'נודע ביהודה'), ר' עקיבא איגר. נפוץ היה כינויו ר' לייבוש חריף. לפני פטירתו הבטיח כי מי שישתדל בהדפסת ספריו- יהיה הצדיק למליץ עבורו אם יהיה לו זכות. ואכן, רבים מהתורמים להוצאת ספריו רואים ישועות מופלאות. באשדוד הוקם "מכון מהרא"ל צינץ" להוצאת ספריו. נפטר ב-ג' אייר ה'תקצ"ג (1833) בעיר מאקובי. חי כ-65 שנים.

אביו: ר' משה אייבשיץ. **בנו:** ר' אהרן. **חתניו:** ר' אברהם שיקס מבריסק, ר' אורי פבל מרגלית ור' מאיר צ'נובר. **מתלמידיו:** אדמו"ר ר' יצחק מאיר אלטר מגור (בעל 'יחודשי הרי"ם'), ר' אברהם לנדא מטשכנוב (בעל 'בית אברהם'), ר' יעקב גזונדהייט (רבה של וורשה ומח"ס 'תפארת יעקב'), ר' שמואל אבא מזיכלין, ר' אהרן שמחה פיליצר מגומבין (בעל 'רשפי אש'), ר' יוסף פרנקל מפלונסק.

מספריו: איילת אהבים- מסכת כתובות **גרש ירחים**- מסכת גיטין **גור אריה**- חולין **יעלת חן**- שו"ת ש"ע אבן העזר **מעייני החכמה**- מסכת ב"מ **פני אריה ישמחת יום טוב**- מסכת ביצה **גט מקושר**- הלכות גיטין **יחודשי מהרא"ל**- יורה דעה **טיב חליצה**- הלכות חליצה **טיב קידושין**- שו"ע הלכות קידושין **יין המשמה**- הלכות יין נסך **ימגן האלף**- הלכות פסח **מקצוע בתורה**- הלכות הלוואה **ישם חדש**- הלכות חדש **ימשיבת נפש**- שו"ת **ימהרא"ל**- שו"ת **יברכת השיר**- הגדה של פסח **ימלא העומר**- על התורה **יקומץ המנחה**- דרשות

להלן סיפורי ישועות, שנשלחו להנהלת מכון מהרא"ל צינץ לאחר שזכו לתרום לשם הוצאת ספרי הצדיק: ב'ו. מנתניה התקשרה לספר **ששבו לאחר שהתחילה לתת את ההוראת קבע שתרמה כדי למצוא זיווג לבנה**, הגיעה הצעת השידוך, שאכן התגשמה בסוף. גם אחד האדמורי"ם החשובים שליט"א המליץ למשפ' ח. לתרום למכון, לאחר שבנם התעכב זיווגו זמן ארוך, ובתוך שבועיים מיום התפילה על הציון התארס בנו.

רבים גם זכו בזרע בר קיימא לאחר שנות המתנה וציפיה רבות, כך משפחת א. לא זכתה להיפקד שנים רבות, והסבתא גב' אסתר שמעה על הסגולה והמליצה להם לתרום, ואכן נפקדו באותו החודש ונולדה להם בת בפורים וקראו שמה אסתר על שם הסבתא, שגלגלה לפיתחם את הישועה. עוד תורמים התקשרו לבשר על פקידתם בתאומים לאחר 17 שנה! שהיה ביתם ריק סוף סוף זכו בישועה, וכן רבים נוספים.

הרב ב. שליט"א נסע לחו"ל לגיוס כספים עבור הכולל שהוא עומד בראשותו. לפני הנסיעה תרם סכום כסף להצלחה, וכשהגיע לשם נודע לו, שהגביר פטרון הכולל התורם העיקרי הפסיד השנה סכומי עתק ואין לו מעשרות, ולא יתן לו כלום. אף על פי כן ביקש להיפגש עם הגביר ותאריך הפגישה נדחה מיום ליום על פי בקשת הגביר עד שבסוף נקבעה לו פגישה והגביר למרות מצבו הדחוק נתן לו תרומה כפולה! כשראה את תאריך הפגישה לבו החסיר פעימה, התאריך היה ג' אייר, יום פטירת רבינו זיע"א, ויהיה לפלא!

אם אחת התקשרה למכון לספר, שתרמה סכום בשנה שעברה לאחר שבנה לפתע החל להדרדר בלימודיו, בטענה שאינו מיושב ואין לו חשק ללמוד, ומיד לאחר שתרמה פתאום הרגיש הילד ישוב הדעת כמקודם וחזר ללמוד ביתר שאת, וכמובן מאז ועד היום היא תורמת בקביעות ורואה נחת מילדיה ב"ה.

מספר התורם י.ק. מפתח-תקווה, שיש לו הוראת קבע למכון, ובשנה שעברה לקראת ההילולא הכין את ה"פיתקא" בה רשם מספר שמות של אנשים המצפים לישועה כל אחד בעניינו. משום מה נשתכח הדבר ממנו ולא שלח את הפיתקא, לאחרונה הם מצאו את הפיתקא בבית מונחת בארון הספרים. הוא ומשפחתו עברו על כל שמות האנשים שהיו רשומים שם, ולמרבת הפלא, הם שמחו להיווכח, שבמהלך השנה האחרונה ברוך ה' כולם נושעו!

משפ' ס. מנהריה, לא זכו להיפקד בילדים שנים ארוכות. בהיותם מבאי ביתו של הצדיק רבי דוד אבוחצירא שליט"א, הוא ייעץ להם "תשתדלו בהדפסת ספרי מהרא"ל צינץ". הם נדבו סכום להדפסת אחד מספרי המכון, בהידור רב, והפצתו חינם בבתי המדרש. משפחת ס. לא הסתפקו בכך, אלא זיכו איתם עוד כמה מבני המקום, שחפצו גם הם ב"מליץ יושר" מלמעלה. והנה הגיע היום הגדול, תקופה לאחר שהתחילו לסייע למכון, והם נושעו בבן זכר. אנשי המכון השתתפו בשמחת הברית כאורחי הכבוד, והצדיק רבי דוד אבוחצירא שליט"א כובד בסנדקאות.

משפ' ת. המתניה אף היא שנים לא מועטות לבשורות טובות, שמעה את דבר הישועה, ונדרה אף היא ב-ג' באייר ביום ההילולא של מהרא"ל צינץ, סכום להדפסת הספרים, ונערכה עבורם תפילה ליד ציונו הקדוש בפולין. לאחר כתשעה-חודשים התבשרו כולם על לידת הבת בשעה טובה. כאשר התקופה לוותה בניסים גלויים בכל ענייני הבריאות. כולם הרגישו במוחש, איך יש להם "מליץ יושר" מלמעלה לאורך כל הדרך

רון ד. מרחובות כותב בהתרגשות רבה לאחר שציפה שנים רבות לילד, בדיוק כאשר חתם על הוראת קבע למכון - כעבור פחות משנה חבק בן. כאשר בישר למשפחתו וכל סביבתו על הנס הגדול, אחד החברים גם הם זוג שהמתינו זמן ניכר לזרע של קיימא, מיד חתמו גם הוראת קבע, ואף הם למרבה הפלא נושעו מיידית! "אין לנו מילים לתאר את השמחה והאושר שאנחנו חשים ורצינו לכתוב לכם זאת!".

לטובת הקוראים הטלפון למכון לצורך תרומות וישועות: 08-8648989

הגאון הרב משה חורב זצ"ל - נולד בחודש אדר ב' ה'תשכ"ב (1962). מזרע קודש משפחת חורי מהאי ג'רבה. שושלת יוחסין המגיעה עד הרב הגדול והקדוש חסידא קדישא ופרישא רבי רחמים חורי זצ"ל (שעל פי המסורת נגלו לו מלאכים בהקיץ, ופעל לבטל גזירה קשה שהייתה באי ג'רבה). כבר משחר נעוריו עמדו רבותיו על כישרונותיו הברוכים, זיכרונו הבהיר וגאונותו המפליאה. למד בישיבה התיכונית בכפר מימון. לאחר מכן למד בישיבת 'כסא רחמים' ובהמשך אף כיהן כר"מ בישיבת 'כסא רחמים' בבני ברק שנים רבות. זכה להערכתם של רבים מגדולי ישראל, בהם מרן שר התורה הגאון ר' חיים קניבסקי.

שקידתו בתורה הייתה יומם ולילה מופלאה. בדרך, בשעת האוכל, במדרגות, במעלית וכו'. גאון אדיר. ענוותן מופלא. **שלט ממש בכל התורה כולה בלא גוזמא - ש"ס בבלי, ירושלמי, ספרא, ספרי, מכילתא, מדרשים, זוהר וכו', בבקיות אדירה ובלתי נתפשת.** מי שזכה לשמוע ממנו שיעור או שיחה, היה נפעם ומשתומם מול בקיאותו המדהימה בכל התורה. העיד מרן הגאון ראש הישיבה, ר' מאיר מאוזז: "הרב היה זוכר את כל התלמוד, התנ"ך והמדרשים מילה במילה!". נפטר ביום שבת קודש ג' אייר ה'תשע"ז (2017) לאחר מחלה קשה. ציונו בבית החיים פונביז' בבני ברק. נטמן ליד קברו של רבו הגאון רבי משה הלוי זצ"ל. חי כ-55 שנים בלבד.

אביו: המקובל הגאון ר' ברוך חורי (כונה 'המקובל משרשרת' - המקובל ר' מרדכי שרעבי העיד כי מדובר בנשמה גבוהה ונקיה, שפעם ראשונה באה לעולם). **אימו:** מרת שושנה (בת הרב החסיד רבי מגוץ סופר). **מרבותיו:** הגאון ר' משה הלוי, הגאון ר' מאיר מאוזז, הגאון ר' יצחק ברדא. **מתלמידיו:** ר' אליהו מאדאר, ר' אביה חדוק, ר' אביחי סעדון (עורך העלון 'בית נאמן'), ר' תומר בוכריץ. **ילדיו:** חמישה ילדים. **מספריו:** **משה ידבר • אור החמה** - לקט מספרי חכמי תונס וג'רבה על התורה **• שלושה גביעים** - כללים משלושה גאוני אשכנז (התוספות יום טוב, הרש"ש ומהר"ץ חיות) **• כתר תורה** - כללים מבעלי התוספות בכל הש"ס **• תורה מסיני** - חידושים על התורה **• צפנת פענח** - דברים הצפונים המובאים בש"ס, חידושים על הש"ס וההפטרות ועל התהילים. כמו כן השאיר בכתובים עוד הרבה מאוד חידושים, על הש"ס, התורה, ותשובות בהלכה.

ל הלק סיפורים המעובדים מתוך מאמר שכתב לזכרו הרב תומר בוכריץ שליט"א - בצעירותו רבינו היה מגמגם. אבל מי שהשתתף בשיעורי רבינו ראה כי דבריו קולחים מפיו. אם כן, כיצד אירע הנס? רבינו עצמו סיפר לתלמידו ר' אביה חדוק, כי פעם אחת קרא בתמימות את איגרת הרמב"ן וראה שבסופה כתוב: "ובכל יום שתקראה - יעונך מן השמיים כאשר יעלה על ליבך לשאול". וביקש לדבר כאחד האדם ועלתה בידו, ומאותו הזמן סר ממנו הגמגום. ויהי לפלא!

באזכרת השבעה סיפר בנו ר' שלמה, שתמיד כשהיו בשולחן שבת גולשים לדבר על אנשים, תיכף היה רבינו מעביר נושא, לחידושים ודברי תורה. שבת אחת בחודשיו האחרונים כשהיה חלש ולא היה בכוחו לבוא לשולחן שבת, שכב הרב בחדרו במהלך סעודת השבת. אולם לקראת סוף הסעודה, התאמץ לבוא לשולחן על מנת לשמוע דברי תורה על הפרשה מבניו. תוך כדי התגלגלו הדברים לדיבורים שיש בהם שמץ של לשון הרע. לפתע הבחינו בניו בדמעות הזולגות מעיניו של אביהם. מיד הם נחרדו, שכן החיוך הנצחי לא מש מפני אביהם ועתה הוא בוכה. הם שאלו את רבינו למעשיו והוא השיב: "**דבר שנזהרתי בו כל חיי, כעת לפני הסוף, רוצים להכשיל אותי בו.**"

ד'דעותיו בתורה היו עצומות. סיפר הרב צבי כהן: "יום אחד השתתפנו בשיעורו של ראש הישיבה. לפתע שאל הרב: 'היכן מוזכר במשנה שמשענת הסוס על רגליו ומשענת החמור על ידיו?'. באותו הרגע ענה רבינו: 'במסכת זבים פרק ד' משנה ז'. ראש הישיבה נהנה ואמר לכולם: 'אשרי הישיבה שזכתה בעילוי כזה, שיוודע ובקי בש"ס בצורה נפלאה'."

מה רבה שמחתו של רבינו כשהגיע יום אחד אל בית הגאון הצדיק מרן ר' חיים קניבסקי, ואמר לו כי השתמש בספרו כדי למצוא כלל מסוים בתוספות, והוסיף ואמר: "הספר יפה מאוד וערוך בצורה טובה מאוד". (תורה מסיני - שמות עמ' צ' בהערה)

רבינו התגלה בחלום הלילה אל בתו ואמר לה: "בתי, תדעי לך שדין שמים קשה מאוד, וב"ה יצאתי ממנו זכאי, ותפשו אותי על דבר אחד, שקראתי פעם אחת תהילים ללא ברכות התורה. אך הסכימו להעביר לי על זה, היות שהייתי מעביר על מידותי."

סיפר הרה"ג ר' אביה חדוק סיפור שהתרחש בחוה"מ סוכות ה'תשע"ו. רבינו דרש בשכונת רוממה בירושלים, וכולם התפעלו מבקיאותו העצומה. לאחר הדרשה בא אליו יהודי אחד וביקש ברכה עבור בנו, שכבר נשוי שבע שנים ללא ילדים. בירכו רבינו באריכות, ועוד בחודש תשרי ה'תשע"ז נולדה לבנו בת.

פעמים רבות סופר על ישועות שנושעו אנשים שתרמו להפצת ספרי 'אור החמה'. עקרות שנפקדו, עסקים שהתאוששו וזיווגים לרווקים. התורם היה משלם עבור כמות של סטים אותם היה מחלק בעצמו או שרבינו בעצמו היה דואג להפיץ אותם בבתי מדרשות ובתי כנסת. רבינו שם את ידיו עליו ומברכו בברכה ארוכה משולבת בעשרות פסוקים, ומחזקו באמונה שלימה שזכות חכמי תוניס וג'רבה, שחידושיהם יתפרסמו על ידו, תעמוד לו לישועה קרובה. (בהרבה מהחידושים הוסיף נופך משלו וקראם בשם 'אור משה'). במהלך ימי השבעה, בין המנחמים הגיע זוג עם עגלת תינוק, ואמרו לבני ביתו של הרב, שהתינוק הוא מברכת הרב, לאחר שתרמו להוצאת כמה סטים של ספריו 'אור החמה'.

רבי יוסף דב הלוי סולביצ'יק (הראשון) המכונה ר' יושע בער או 'בית הלוי' זצ"ל: נולד בשנת ה'תק"פ (1820) בנוויוז. בילדותו למד בת"ת המקומי של ניוויוז. בהיותו כבן 10 נסע לוולוז'ין, שם למד אצל מלמד פרטי עד הגיעו לגיל 13. עם היכנסו למצוות התקבל כתלמיד בישיבת וולוז'ין, שם למד עד חתונתו. לאחר שנסמך להוראה, החל למסור שיעורים בישיבה במינסק. שמו יצא בעולם התורה עד שנקרא 'השאגת אריה השני'. בשנת ה'תרי"ד (1853) החל לשמש כמשנה לראש ישיבת וולוז'ין (הגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין). בשנת ה'תרכ"ה (1864) התמנה לרבה של העיר סלוצק. בשנת ה'תרל"ה (1875) התפטר מהתפקיד בעקבות מחלוקת עם פרנסי העיר. בשנת ה'תרל"ט (1879) החל לשמש כרבה של העיר בריסק בליטא. שיטת לימודו הייתה בחריפות ובפלפול. התפרסם בענוותנותו המופלגת וחרדתו הרבה בכל דקדוקי ההלכה. בעל צדקה וחסד. האמת הייתה נר לרגליו. נפטר בד' אייר ה'תרנ"ב (1892). חי כ-72 שנים. ציונו בבריסק. בנו, ר' חיים מילא את תפקידו כרבה של בריסק.

סבא (מצד האב): ר' יוסף (אב"ד קובנה). **אביו:** ר' יצחק זאב. **אימו:** מרת רבקה (בת ר' משה כהנא שפירא, רבה של ניוויוז). **נשותיו:** בת חסיד חב"ד מבוברויסק (זיווג ראשון- התגרש לאחר שנה כשכבר הייתה להם בת), מרת צירל (זיווג שני- בת ר' יצחק עפרון מוולוז'ין), מרת אסתר ביילא רובינליכט (זיווג שלישי- בת ר' משה אליעזר טמקין מוורשה). **מרבתי:** ר' שמשון פרסקי, ר' איצ'לה מוולוז'ין, ר' שלמה קלוגר. **מתלמידי:** בנו, ר' חיים. ר' יחיאל מיכל וולפסון (מח"ס 'שפת הים'), ר' זלמן סנדר שפירא, ר' נח רבינוביץ, ועוד רבים. **ילדיו:** מאשתו הראשונה- בת. **מאשתו השניה-** ר' אברהם ברוך (רבה של סמולנסק), ר' חיים (רבה של בריסק), מרת שיינדל (נישאה לר' אריה קרייס מסלוצק), מרת רעלקא (נישאה לר' חיים יצחק פוקר מיאסי). **מאשתו השלישית-** ר' שמחה, מרת פשא רבקה (נישאה לר' שמואל יצחק יפה). **מספריו:** בית הלוי- שו"ת. על הש"ס רמב"ם, דרשות על התורה והמועדים יד הלוי- מוסר.

כאשר רבינו גירש את אשתו הראשונה. הוא דחה בתוקף את נדיבות ליבו של חותנו, שהבטיח לתת לו, אם יסכים להתגרש. יתר על כן, גם אחרי שנכנע לגורלו ונתן גט לאשתו, לא רק שמיאן לקחת כסף פיצויים מחותנו, אלא גם לא לקח איתו כל חפץ שקנה חותנו, פרט לטלית. משום כך נותר בלא פרוטה למחיה. והנה איש מעשירי העיר בוברויסק הציע לפניו, שילמד עם שני בניו המבוגרים שלוש שעות ביום גמרא ודינים, ותהיה משכורתו - שלושה רובל כסף לשבוע, בנוסף למגורים עם מזונות ומלבושים, אולם רבינו סירב.

הגיע אליו גם ידידו הגאון רבי ברוך מרדכי אטינגא זצ"ל, רבה של בוברויסק, כדי לשכנעו שיסכים לקבל את הצעתו של העשיר וללמד רק ל מספר חודשים. אך רבינו סירב. ר' ברוך מרדכי חשב כי רבינו לא רוצה ללמד תורה את בני העשיר מאחר ו'אינו לפי כבודו'. על כן העיר: "להיות מלמד גמרא ודינים, אין בכך משום פחיתות הכבוד! גם ר' חיים מוולוז'ין הוסיף אחרי חתימתו את הכינוי 'מלמד', להגדשת תוארו ותפקידו". השיב לו הצדיק: "זקני רבי חיים מוולוז'ין היה מלמד תורה לבני עניים, ואף פרנס אותם משלו, שכן מהם תצא תורה בישראל. אבל כבודו מציע לי שאהיה 'מלמד' לבני עשירים, והם יפרנסו אותי, וחוששני מאד, שהתורה שאלמדם בנערותם, תהפוך להם לרועץ בגדלותם לגנח את הרבנים היושבים על מדין!". ואולם רבה של בוברויסק לא שוכנע מדבריו והמשיך להפציר בו ולשדלו, שיענה בחיוב להצעת העשיר ללמוד עם בניו. כשראה הגר"ד כך, גמר אומר לגלות לו את הסיבה האמיתית, מדוע אינו רוצה ללמד את בני אותו עשיר וכך אמר:

"סבורני שהעשיר הלזה, אין טובת בניו לנגד עיניו, ואין כוונתו לשם שמיים! שכן מתחרה הוא עם חותני במסחרו, וגם שונא הוא לו, חוששני, ויש רגלים לדבר, שכל רצונו לעכבני בבוברויסק ובביתו דווקא, אינו אלא כדי לקנטר בזה את חותני ולנקום בו ובמשפחתו, ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת לגרום להם ביזיון ועלבון ולעבור על "לא תעמוד על דם רעך"?". כעת נוכח רבה של בוברויסק לראות, עד היכן מגעת צדקותו של רבינו, ולא הוסיף עוד לדבר אליו בעניין זה. (הראשון לשושלת בריסק)

בספר 'דרך שיחה' הובא סיפור מופלא המלמד אותנו על רוח-קודשו של הרב, כיצד חזה בעיני רוחו, דברים נסתרים. עם זאת ניסה ככל האפשר בגודל ענוותנותו לכסות על ידיעתו הפלאית. הגאון רבי חיים קניבסקי סיפר: הייתה אשה עגונה, שבעלה נעלם ולא ידעה, אם הוא חי או שמת ח"ו. באה האשה לפני רבינו ואמר לה: "במה אוכל לעזור לך?". אמרה האשה: "רבי, רק תאמר, אם הוא חי". ענה לה: "הוא חי!". שוב שאלה: "רק תאמר, אם הוא השתמד". השיב: "לא!" ושוב שאלה: "רק תאמר לי, האם יחזור". ענה לה: "הוא יחזור!".

לאחר זמן מועט, אכן חזר הבעל בריא ושלם, התפעלו מקורבי הרב מגודל המופת ומרוח הקודש. כאשר ראה זאת, אמר להם בענוותנותו: "אין בזה שום מופת כלל! מה שאמרתי, שהוא חי, הוא משום שכל אדם הוא בחזקת חיים, כל עוד לא הוכח אחרת. ומה שאמרתי, שלא השתמד, משום שכל אדם יש חזקת כשרות. ומה שאמרתי שישוב, משום שאם הוא חי ובחזקת כשרות, מדוע שלא יחזור?".

עד כמה שלט הרב בכל איבר בגופו נוכל ללמוד מהסיפור המופלא הבא: כאשר חלה בכיב קיבה וסבל כאבים עזים במשך שלוש שנים, הורע מצבו והוא נאלץ לעבור ניתוח. הרופאים עמדו אובדי עצות, שכן לא ניתן היה להרדימו לצורך הניתוח מפאת חולשתו, והיה חשש ניכר שייפטר על שולחן הניתוחים אולם להמשיך במצב הקיים גם לא ניתן היה. לפיכך ביקש, שלא ירדימו אותו ויבצעו את הניתוח. הרופאים סירבו בתחילה לקבל את הרעיון, משום שתזוזה ואפילו הקטנה ביותר יכולה להביאו לקיצו. אולם כאשר הבטיח להם, שלא יזוז במשך הניתוח, הסכימו לקשרו למיטה ולנתחו ללא פעולת אלחוש. במשך כל הניתוח הוא לא השמיע הגה ולא ניסה להזיז אף אבר מאבריו וזאת על אף הכאבים העצומים, שאותם חש באותם רגעים!

פעם אחת נכנס לבית רבינו אחד הסוחרים ואמר: "המשטרה המקומית עורכת עתה חיפושים נרחבים אחר סחורה מוברחת. הם עוברים מחנות לחנות ועורכים בה חיפוש מדוקדק. האיש אשר בחנותו תימצא סחורה מוברחת צפוי הוא לעונש גלות לסיביר. מכיוון שכך, מפחד אני מאד כיון שבחנותי נמצאת סחורה מוברחת בכמות גדולה, ומה אוכל לעשות כעת?". רבינו ניגש לארון הספרים ושלף משם את הספר 'נפש החיים' לר' חיים מוולוז'ין, והחל לשנן עם האיש את 'הסגולה הנפלאה'. לאחר שעתיים רצופות של שינון הסגולה, הופיעה האישה בבית הרב וכשהיא מלאת שמחה גדולה פנתה לבעלה ואמרה: "ניצלנו!!!" לשאלת בעלה: "איך היה הנס?" סיפרה: "כשהגיע עת הצהרים סיימו השוטרים לבדוק את החנות הסמוכה לחנותנו, ואז החליטו לעשות הפסקה, וכדי שיידעו היכן להמשיך ולחפש אחר ההפסקה, עשו סימן אדום על חנותנו. כשסיימו את ההפסקה ניגשו לחנות ואמרו: "עד כאן חיפשנו ועלינו להמשיך מהחנות הבאה!" וכך דילגו על חנותנו.

וכדי לזכות את הרבים נעתיק את ה'סגולה הנפלאה' שכתב ר' חיים מוולוז'ין בספרו, וידועה ומפורסמת היא מאוד שאף בשנות השואה ובכל עת צרה וצוקה, כל מי שנצמד לסגולה זאת זכה וראה ישועות בכל העניינים ללא יוצא מן הכלל. וזה לשון הזהב של הרב: "ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים, וכל רצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו, ולא יעשו שום רשע כלל, כשאדם קובע בליבו לאמור: הלא ה' הוא האלוקים האמיתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כוח בעולם וכל העולמות בכלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו. ומבטל בליבו ביטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כוח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו שממילא יתבטל מעליו כל הכוחות וכל הרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול נגדו כלל!!!".

פעם, בערב תשעה באב, באה אישה אחת לבית רבינו ושפכה לפניו את יגונה וצערה: "רבינו, אישה כשרה אני וזהירה בדת משה. מיום שנכנסתי לחופה מתקינה אני בכל ערב תשעה באב אטריות לסעודה המפסקת, כנהוג בישראל. ואילו היום נטרפה עלי השעה ואירעה לי תקלה, בעוונתי. גיבלתי עיסה על מנת לעשות אטריות, ושכחתי ועשיתי פתיתים!". "כך?" - השים עצמו הגאון מתמה - "אכן שאלה חמורה!". הוא קם והחל מדפדף בספר עבה שהוציא מהארון, מקמט מצחו כיושב על מדוכה קשה. כמובן, הנוכחים שם תוהים ותמהים.

לאחר שעה קלה השיב הרב לאותה אישה: "הפתיתים מותרים באכילה, אלא שעלייך לקבל על עצמך שמכאן ולהבא תהי זהירה בכל ערב תשעה באב להתקין אטריות לסעודה המפסקת!". משיצאה האישה הביעו הנוכחים את תמיהתם: "מה ראה רבנו לעשות קלה שבקלות כחמורה שבחמורות?". השיב הרב: "דברים כפשוטם. אישה זו פיה העיד בה שהדיוטית היא, ואם אדחה אותה בלעג נמצאתי מכשילה לעתיד, שלא תבוא עוד לשאול שאלת חכם אף על גופי דת משה וישראל". (משולחנו של בית-הלוי)

מעשה עם רבינו שנסע פעם ברכבת יחד עם כמה יהודים. כשהגיע זמן תפילת מנחה, ביקש להתפלל מנחה בציבור ולאסוף מניין. אולם בקרון היו רק שמונה יהודים חרדים. היו עוד שניים מ'המשכילים'. כששמעו שהרב רוצה לצרפם למניין, התחמקו ויצאו לקרון אחר. חשש הגאון כי זמן התפילה יעבור, וכך נאלצו השמונה להתפלל ביחידות. לאחר שזמן התפילה חלף, חזרו השניים לקרון. אמר רבינו בקול רם, כדי שישמעו כל היהודים שבאותו קרון. "כל ימי תמהתי על שאמרו חז"ל, שכל כך הרבה עדרי צאן ובקר היו ליעקב אבינו, עד שהיה זקוק לרבבות כלבים כדי לשמור על העדרים, ואם כן, כששלח יעקב מנחה לעשיו אחיו מכל הבהמות: עיזים, תיישים, רחלים, איילים, פרים, פרות, עיירים, אתונות וגמלים. מדוע לא שלח עם המנחה הזאת כלבים לשמור על העדרים האלה? אבל עכשיו מצאתי פיתרון לקושיה. רצה יעקב אבינו לצרף גם כלבים אל 'המנחה' ששלח לעשיו, אלא שדרכם של כלבים לברוח מהמנחה". ('ויאמר אברהם')

הרב מאיר אוירבך זצ"ל - נולד בעיירה דוברי שבמחוז קאליש בשנת ה'תקע"ה (1815). בהיותו כבן 25 נתמנה לרב בעיירת מולדתו, דוברי. לאחר מכן כיהן במשך שבע שנים כרב בעיר קובל שבווהלין (אוקראינה). בשנת ה'תרט"ו (1846) נקרא לכהן כאב"ד בעיר קולו, בה ישב כתשע שנים בתפקיד זה. בשנת ה'תרט"ו (1855) עבר לקהילת קאליש, שם עסק ברבנות וגם במסחר. בשנת ה'תרי"ט (1859) עלה לארץ ישראל, וקבע את מקום מושבו בירושלים.

באותה תקופה הרה"ג שמואל סלנט היה צריך לנסוע מארץ ישראל, מינה את רבינו לעמוד במקומו בראש בבית הדין של הקהילה האשכנזית בירושלים, ולאחר חזרתו, השאירו את רבינו בתפקידו זה. ייסד את ישיבת "אהל יעקב". כ"כ שימש כרב ביה"כ בית יעקב (שבבית הכנסת חורבת רבי יהודה החסיד) אשר בו דרש תדיר, וכן היה נשיא מוסדות עץ חיים ובית הרפואה 'ביקור חולים' שהיה ממיסדיו. בסיועו נרכשה הקרקע שעליה הוקמה השכונה "מאה שערים", וכן השתתף בבניית 'משכנות ישראל', 'נחלת שבעה' ועוד. כמו כן קנה מהערבים מגרש גדול, שלימים היה לשכונת בית דוד. היה גם ממיסדי בית הכנסת ישועות יעקב. **בעל רוח-הקודש**. נפטר ב-ה אייר ה'תרל"ח (1878). ציונו בהר-הזיתים שבירושלים. חי כ-62 שנים.

אביו: ר' יצחק איציק (שימש כרב עיירת דוברי. מח"ס 'דברי חיים' ע"ש אביו). **אימו:** מרת הענא (אמו נפטרה בינקותו והוא לא זכה להכירה). **נשותיו:** מרת פרידא (בת ר' שרגא פייבוש- זיווג ראשון). מרת הנדל (בת דודו הגאון ר' מנחם אב"ד אוסטרווא- זיווג שני). **מרבתינו:** אביו, ר' יצחק איציק. סבו, ר' חיים (מח"ס 'דברי משפט').

בניו: ר' שלמה, ר' משלם, ר' חיים. **מספריו:** **אימרי בינה** - תולדות האמרי בינה.

בתקופת רבינו הצרות תכפו וכאשר ביקשו לרכוש קרקעות בארץ ישראל, צצו להם 'בעלי-בתי' חדשים מדומים אשר טענו לזכויותיהם בקרקע זו, ואת כולם היו מוכרחים לפצות. אחרת, השלטונות התורכיים לא היו מעבירים ב'טאבו' את הקרקע על שם הקונה. בסמוך למקום עליו נבנתה לבסוף מאה שערים, בחלקו של ביה"כ כולל 'בוקרשט', עמדה ביקתה בה התגורר מסינור גרמני, אשר ניהל פעילות מסינורית בסביבה. לאותו מסינור היה כרם גדול, ובו הועסקו פועלים ערביים. בין הפועלים היה אחד, אשר הייתה לו קרקע בשטחה של השכונה החדשה. כאשר נודעה למסינור עובדה זו, החל לשדל את הפועל ולהסיתו, שלא ימכור את חלקו ליהודים, מתוך חשש שמא היהודים יגלו את הפעילות המסינורית שלו. הוא אף הבטיח לו, שאם לא ימכור את חלקו ליהודים, יעלה את שכרו בעבודת הכרם בכפל כפליים.

אותו ערבי הבטיח למעבידו, שלא ימכור את חלקו ואף יניא את בני משפחתו מלמכור את חלקם באותו השטח. אולם בצנעה, נשא ונתן בפועל עם היהודיים ואף המריץ את קרוביו לעשות כמוהו, מאחר שהמחיר אותו ביקשו לשלם היה גבוה במיוחד. הגרמני הכיר את שכירו, וידע כי הבטחתו היא מן השפה ולחוץ, ולפיכך זמם לחסלו. יום אחד בהיותם בכרם באין רואה, **הרג הגרמני את הערבי, וכיסה אותו בעפר.** המסינור זה לא הסתפק בהריגתו, אלא אף הוציא שמועה, כי היהודים רצחו אותו מאחר שסירב למכור את חלקו בקרקע שבשטח השכונה. השמועה התפשטה, וכל אנשי הכפר הופיעו לפני המושל-הפחה ותבעו נקמה. הם דרשו, כי הרוצחים ייאסרו מיד, ואם לאו - יעשו דין לעצמם ויקיימו ברוצחים את 'גאולת הדם'. החשוד העיקרי בעיני הערבים, היה רבי יאשע ריבלין, אשר היה ידוע בפעילותו לבניין ירושלים.

המושל-הפחה, שידע והכיר היטב את עדת היהודים ואת ר' יאשע, הבין כי ידיהם לא שפכו את הדם וכי עלילת דם זו נרקמה על ידי חתרנים, הרוצים לקעקע את ייסודה של שכונת היהודים החדשה, אך מאידך גיסא חשש כי הערבים הזועמים יקיימו את איומם, אם לא ימצא הרוצח האמיתי. לפיכך שיגר שליח להזהיר את ר' יאשע ויעץ לו לברוח מן הארץ מחוסר אפשרות להגן עליו. באותה עצה היה גם הקונסול האנגלי. ר' יאשע הבין שעצתם נכונה, שכן האיום אינו איום סרק. הוא חיפש מקום מסתור ומצאו באחת מחורבות ירושלים. בנוסף, שכר יהודי ירושלמי, שנודע בפקחותו, בשם ר' יעקב דוד סלוטקין, שישמש כאיש-קשר וידאג לקיומו, וכן שיספק לו ידיעות על הנעשה והנשמע בעיר.

ר' יעקב דוד שמר את סודו כראוי, ומלבד כמה מגדולי ירושלים, לא ידע איש על מקומו של ר' יאשע. נדמה היה כאילו נבלע באדמה החדשה. אלא שכאן מצאו כמה קנטרנים, שעדיין לא השלימו עם תכניתו של ר' יאשע, הזדמנות להיפרע ממנו, והפיצו שמועה, אשר רבים האמינו בה, כי ר' יאשע ערק לחו"ל עם צרור כספה של החברה, והואיל והסוד נשמר, ותהום כל העיר. החברים ובני משפחותיהם צרו על 'ועד החברה' ותבעו את פרוטותיהם העשוקות, וכמעט שהצליחו לעולל את אשר לא עלה בידי הערבים. לנפץ את כל התוכנית לבנין 'מאה שערים'. ר' יאשע, שחשש שמא מקומו יתגלה, שיגר אגרת לרבינו, ר' מאיר אוירבך, ששימש אז כרבה של ירושלים, למען יעשה הכל כדי שהאמת תתגלה.

הגאון רבי מאיר אוירבך, הסתגר בחדרו, קיבל תענית על עצמו וביקש מהקב"ה לכונן את הישוב החדש ב'מאה שערים' למחרת יצא הרב מחדרו ושלח בידי משמשו להודיע לר' יאשע וכן ליתר חברי אגודת 'מאה שערים', שבטחונם חזק בה' **ושבתוך שבוע ימים תתגלה האמת, וכאור היום יצא משפטו של הרוצח**. מקובל היה רבינו כאיש קדוש, ומשום כך התפשטו דבריו חיש מהר בכל העיר, והציבור כולו נדרך בציפיה לראות, כיצד יפול דבר. יום הלך ויום בא, וכעבור חמישה ימים, בא המושל עם מלוויו לכרם הגרמני כדי לרכוש מעביו, שנודעו כמשובחים ביותר, כמנהגו מידי שנה בעונה זו. בבוא המושל לכרם, נוהג הגרמני מפני כבוד המלכות לקחתו לסיוור למען יבחר את האשכולות העסייים והיפים ביותר.

לאחר שהמושל הצביע על הגפנים שישרו בעיניו, ציווה בעל הכרם לפועליו לבצור אותן ולהכנין לו, והמושל ומלוויו היו התיישבו באחת מפינות הכרם וממתינים עד שיימו הפועלים. לפתע, ניתר הפחה ממקומו וקרא: "מהו הריח הרע, שעולה בנחירי?". "ריח פגר הוא זה!", נענה אחר ממלוויו. ותוך כדי עמדו, הצביע הפחה על גבשושית העפר שממול. "מסתבר", קרא הפחה, "כי שינוי זה בנוף המוכר לי מזה שנים, הוא הביא את הריח הרע". כשהתקרבו החבורה לחזות בגבשושית מקרוב, הכה הריח בנחיריהם. "אחמד!", פקד על אחד הפועלים, "סלק גבשושית זו, ונראה איזה פגר מונח תחתיה!". לתדהמתם הרבה, גילה אחמד תוך דקות אחדות את גופתו של חברו הנעלם, שהכירו היטב, ואם לא די בכך, הרי עם גילוי הגופה מצא לידה גם מכתב, המיועד לבעל הכרם, ואשר כפי הנראה נפל מכיסו, בעת שהתעסק בהטמנת הגופה. לאור חשיפת ממצאים אלה שוב לא יכול היה הגרמני לעמוד בחקירתו של הפחה, הוא הודה בפשע הנתעב. או אז, **הורה המושל לתלות אותו**. לאחר שתלו את המסינור, יצא ר' יאשע ממחבואו, ואז נוכחו כולם לדעת, עד להיכן מגיעה קדושתו של הגאון מקאליש.

הגאון הרב יצחק הלוי איש הורביץ המכונה ר' איציקל המבורגר זצ"ל - נולד בשנת ה'תע"ה (1715) בביליחוב למשפחה של שושלת רבנים. כבר בצעירותו התפרסם כעילוי. כשהיה כבן 13, הגאון ר' יעקב באב"ד מברודי בחר בו כחתן. לאחר נישואיו היה סמוך על שולחן חותנו במשך מספר שנים. חותנו סיפק לו את כל מחסורו כשהוא יושב ושוקד בלימוד התורה הקדושה בכל אותה העת בקלויז המפורסם ב'חברת השלמים'. כבר מנעוריו התנהג בפרישות יתירה וחסידות מופלאה. לא הסתכל מחוץ לד' אמותיו, גבות עיניו היו גדולות ונפלות על עיניו. כשהיה כבן 25 שנים בלבד התחיל לשמש כאב"ד הארחוב. בכהנו בעיירה קטנה זו, יצא שמו לתהילה ורבים פנו אליו בשאלות. בהמשך שימש ברבנות בקהילת גלוגוב. בשנת ה'תק"י (1750) עמד בראש הקלויז בבראדי.

בשנת ה'תקט"ו (1754) לאחר פטירת אביו שימש במקומו בגלונא. לאחר כשנתיים חזר לשמש ברבנות בעיר ברודי. באותה השנה אשתו נפטרה והוא נישא לאחייניתה בילה. בברודי ישב כ-12 שנים. בשנת ה'תקל"ד (1764) לאחר פטירת הגאון הגדול ר' יהונתן אייבשיץ, כיהן אחריו כרבה של אה"ו (איחוד שלוש הקהילות היהודיות בעיירות אלטונה, המבורג וואנדסבק שהיו סמוכות). רבינו בחוכמתו השכין שלום בקהילה, ביטל את שרידי המחלוקת ואישר את כל התקנות שרבי יהונתן אייבשיץ תיקן. ענוותן מופלא. בעל רוח-הקודש. גאון אדיר בנגלה ובנסתר. הבעש"ט הקדוש התבטא אודותיו נשגבות. נפטר בו' אייר ה'תקל"ז (1767) בהמבורג שבגרמניה. באותו היום הספיד בביה"כ שלושה גדולי עולם שנפטרו ובכה בכי גדול. כשבא לביתו הרגיש חולשה גדולה ונפטר. חי כ-52 שנים. ציונו בהמבורג.

סבא (מצד האב): הגאון ר' מאיר (המהר"ם טיקטין, רבה של קהילת גלוגוב וביליחוב. גילו מהשמיים שהוא ראוי שתשרה עליו שכינה כמשה רבינו, אבל אין דורו ראוי לכך). **אביו:** הגאון רבי יעקב יוקל. **אימו:** מרת רייזל (בת הנגיד ר' יהושע העשיל מטרלו, אב"ד בוליוחוב ולאחר מכן רבה של בראדי). **נשותיו:** מרת רייצה (בת הגאון רבי יעקב באב"ד מברודי- זיווג ראשון), מרת בילה (בת גיסו, רבי יצחק באב"ד- זיווג שני). **חברותא:** הגאון רבי יחזקאל לנדא (ה'נודע ביהודה'). **ילדיו:** חמישה בנים ועשרה חתנים. **מזיווג ראשון-** הגאונים ר' מרדכי צבי (מילא את מקומו ברבנות הארחוב. מח"ס שו"ת 'לחם מצה'), ר' אלעזר (אב"ד זאלאז'ץ), ר' יעקב יוסף (הרב מאלקסיניץ), ר' נתן (אב"ד דובנא). **מזיווג שני-** הגאון ר' אברהם אריה לייב. **חתניו:** הגאונים ר' משה (אב"ד טשארטקוב), ר' יצחק אייזיק מוילנא, ר' שאול מבראדי, ר' חיים (אב"ד ראזדול), ר' יעקב יעקובקא סג"ל לנדא (בן של ה'נודע ביהודה'), ר' נפתלי הירץ לנדא, ר' יששכר בעריש מהנובר, ר' מנחם מענדל מלינסק, ר' מאיר סג"ל לנדא, ר' משולם איגרא (אבד"ק טיסמיניץ).

פ עם אחת רבינו הגיע ל'נודע ביהודה'. הם פלפלו בחידושי תורה זמן רב. אחרי הפלפול ומו"מ של הלכה נכנסו לחדר מיוחד ודיברו בסתרי תורה והעמיקו בה עד שהגיע זמן תפילת מנחה. בני הישיבה חיכו להם ולא העזו לנקוש על הדלת עד אשר ביקשו מהשמש לקרוא להם לתפילה כי פנה היום. כאשר שמעו את השמש, הם נכנסו להתפלל ואמרו כי אלמלא קראו להם, היו שוכחים כי הם תחת הזמן. כאשר רבינו עזב את העיר, ה'נודע ביהודה' אמר על רבינו: "את גדולתו בנגלה ידעתי מאז ומתמיד, אבל את כוחו וגבורתו בנסתר, בכל מקצועות הקבלה, לא ידעתי עד עתה. כמה רבינו בקי בכל".

פ עם אחת ציווה לשמש שבעיר שיסגור את בית הכנסת וימסור לו את המפתח, וכן עשה. לעת ערב, כאשר הקהל בא להתפלל וביקשו מהשמש לפתוח את הדלת- לא היה יכול לפתוח את בית-הכנסת. בסיכומו של דבר המפתח היה אצל רבינו שלושה ימים ואף אחד לא ידע מדוע. לאחר מכן נתן את המפתח לשמש. כאשר השמש פתח את בית הכנסת, ראה כי כל כיפת בית הכנסת נפלה לארץ. אם היו מתפללים שם באותם הימים היו ח"ו נהרגים כמה נפשות. רק עכשיו הבין מדוע רבינו לקח את המפתח.

ק קבלה מראשי העיר אלטונא, שכאשר רבינו היה סמוך לפטירתו פרצה שם שריפה גדולה. רבינו התפלל והשריפה כתבה לפליאת כולם. רבינו בירך את העיר שלא תהיה עוד למאכולת אש, ואם תפרוץ אש, יזכירו את דבריו. כעבור כמה שנים פרצה שריפה גדולה וחצי מהעיר נשרפה. אז הזכירו את דבריו, והאש כתבה דרך פלא תיכף ומיד.

ה הגה"ק ר' אברהם בנימין קלוגר סיפר ששמע מפי אביו הגה"ק רבי שלמה קלוגר שכאשר בא לברודי חיו בעיר כמה זקנים, אשר הכירו את רבינו כשהיה אב"ד. הם סיפרו לו מעשה נורא אשר ראו: איש אחד ממדינת ליטא היה משולח של גביר גדול ליום השוק בק"ק ליפציג. הוא עבר דרך ברודי והתאכסן בבית מלון אחד. בעל האכסניה היה ת"ח גדול וירא שמיים. בעש"ק האיש לקח את התיק עם המעות ומסר אותו לפיקדון בידי בעל האכסניה. בליל שבת קודש בעל האכסניה חלה ושבק חיים לכל חי. לאחר שהובל לקבורה האיש ביקש מאשת בעל האכסניה שתחזיר לו את הפיקדון שהפקיד בידי בעלה. האישה השיבה כי אינה יודעת דבר על הפיקדון. כך גם טענו בניה.

חרד ומזועזע האיש רץ לרבינו וסיפר לו את אשר אירע. הרב הזמין את האישה ובניה לדין. גם לפניו טענו כי אינם יודעים דבר. הרב פסק כי הם חייבים להישבע. האישה ובניה רצו תיכף להישבע. האורח, שהיה איש תם וישר, שוכנע כי כנים דבריהם. הוא ויתר על שבועתם. הוא יצא ברוח נכאה מבית הרב ולא ידע מה לעשות. לא היה לו עוד כסף להוצאות הדרך. הוא גם פחד לכתוב לביתו, שמא יחשדו בו כי לקח לעצמו את הכסף. לכן החליט להישאר בברודי. בכל יום היה פוקד את בית הרב ומבקש את עצתו. הרב השיב כי יש רק דרך אחת לפניו- להזמין את הנפטר לדין תורה. אחרי היסוסים רבים האיש הסכים. רבינו ציווה על השמש ללכת לקבר בעל האכסניה ולומר לו כי הרב אב"ד מזמין אותו לבוא אליו למחרת בשעה מסויימת. למחרת היום האורח בא לרבינו. הצדיק אמר לו: "הנה הנפטר כבר כאן. מהם טענותיך?". כאשר האיש סיים את דבריו, הרב פנה לנפטר: "מה תשיב על כך?". האישי לא שמע דבר, אלא שכעבור כמה רגעים הרב אמר כי הנפטר אמר שכספו מונח בטור או"ח הלכות שבת, בסימן פלוני שלמד בו בעש"ק. מיד הלכו לבית הנפטר ומצאו שם את הכסף, ויהי הדבר לנס. (הסיפורים מעובדים מתוך 'משנת הלוי' ומטעמי יצחק)

רבי יוסף מאיר וייס זצ"ל בעל ה'אמרי יוסף' מספינקא- נולד במונקאטש בשנת ה'תקצ"ח (1838). משחר ימיו הצטיין בשכלו החריף ועסק בתורה עם אביו. מייסד שושלת לבית ספינקא. חברי בית דינו של הרה"ק צבי אלימלך שפירא (בני יששכר). לאחר פטירת ר' יצחק אייזיק מזידיטשוב ראו בו כממשיך דרכו. רבים שיחרו לפיתחו ונושעו. המוני חסידים מכל הונגריה ורומניה נהרו להסתופף בצילו. **נודע כבעל מופת. בעל רוח הקודש. גאון בנגלה ובנסתר.**

נפטר בו' אייר ה'תרס"ט (1909). חי כ-71 שנים. בהלווייתו השתתפו רבבות מתושבי חבל מרמרוש. השמועה על פטירתו הגיעה לעיירה 'שיעף' עוד לפני תפילת שחרית. הם גייסו את כל עגלות העיירה כדי לזכות להשתתף בהלוויה וכאשר נוכחו כי אין מספיק עגלות, החליטו לנסוע ב'משמרות'. חלק מהדרך, נסעו קבוצת התושבים והיתר צעדו אחריהם ברגל. לאחר כברת דרך, התחלפו היושבים, והצועדים עלו על העגלה. כך נסעו התושבים לסירוגין עדי הגיעם לספינקא. בשנת ה'תשל"ב (1972) הועלה ארונו על ידי נכדו האדמו"ר רבי יעקב יוסף מבית-החיים בספינקא לבית-החיים סגולה בפתח-תקווה. **העידו האנשים שהתעסקו בארונו שכל העצמות היו שלמות!**

אביו: ר' שמואל צבי (שימש כדיין במונקאטש). **אמו:** הרבנית צירל (בת ר' צבי הירש אסטרייך מדראהביטש). **מרבתינו:** ר' יצחק אייזיק מזידיטשוב. ר' יעקב יצחק הלוי הורביץ (ה'חזזה מלובלין), דודו, יצחק אייזיק ווייס אב"ד סוואליווא (מח"ס 'בית יצחק'), ר' מאיר איזנשטטר (מהר"ם א"ש), ר' מנחם איזנשטטר, ר' יחזקאל שרגא משינאווא (בעל 'צרור החיים' מסעליש), ר' שלום מבעלזא, ר' חיים מצאנז, ר' מנחם מענדל מוויזניץ, ר' יצחק אייזיק יהודה יחיאל (בעל 'היכל הברכה' מקאמארא), ר' שמעלקא קליין מסעליש, ר' אליעזר צבי מקאמארא (בעל ה'דמשק אליעזר'). **נשותיו:** שלוש פעמים התחתן. בתו של הנגיד החסיד רבי מרדכי מבורשא (זיווג ראשון, נישא בשנת ה'תרי"ד), בתו של הנגיד רבי מאיר מראשי הקהל דמונקאטש (זווג שני, נישא בשנת ה'תרי"ח והשאירה שלוש בנות), הרבנית פעריל (בתו של ר' עזרא יעקב באש בזיווג שלישי- מגדולי חסידי צאנז), **בנו:** ר' יצחק אייזיק (ה'חוקל יצחק' הי"ד, שימש כאדמו"ר מספינקא בעיירה סעליש- מאמו פעריל). **בנותיו:** הרבנית צירל (נישאה לר' נחמן כהנא אב"ד ספינקא בעל ה'ארחות חיים'). הרבנית אלטא חנה (נישאה לר' אברהם יקיר רובינשטיין ובזיו"ש אשת ר' יעקב משה מקאמארא), הרבנית מלכה (נישאה לר' אביגדור פולאק מסיגעט) **מתלמידיו:** ר' דוד שפרבר (הגאון מבראשוב מח"ס 'אפרקטא דעניא'), ר' חיים יעקב גאטליב (אבד"ק מייסקאל). **מספריו:** **יאמרי יוסף-** על חמישה חומשי תורה.

על העובדה, כי הצדיק הושיע רבים מאחינו היהודים, חסידים המקושרים לצדיק מעידים ומספרים מניסיונם האישי. כמה וכמה פעמים אירע שנכרי מסוים גוי פשוט או "פריץ" ממשפחת אצילים התנכל ליהודי שכנו בצורות שונות, מי שניסה לערער את פרנסתו, ומי שניסה להסיג את גבול אדמותיו, או להלשין עליו שקר באוזני השלטונות כדי לסבכו בפלילים. אולם, משבא היהודי לספינקא והגיד צרתו לפניו, בעל פה או בקוויטל (פתק), נכנס רבנו בעובי הקורה ועשה מה שעשה, כדי שהגוי לא יספיק לבצע את זממו. **היו מקרים, שתלש מן הקוויטל את שם הגוי וקרעו לגזרים, או שרף את הנייר בשלהבת הנרות, שדלקו על שולחנו בעת שקרא הקוויטל'ך, ואחר כך נודע, שבאותו זמן גבתה מדת הדין את שלה מן הנכרי הרשע, וירווח ליהודי שהיה מופקר לאימוניו, לביזה ולמשיסה.**

מעשה שסיפר הגה"ק רי"צ דושינסקי זצ"ל ביהודי מעיר גלאנטא, שרכש דירה מגוי במחיר נמוך, אולם כעבור זמן התחרט המוכר וביקש לבטל את העסקה. אחרת, איים על הקונה, **יהגה אותו מן המסילה.** הלך האיש וסיפר את הדברים לפני הרב דמתא, הגאון רבי יוסף צבי דושינסקי זצ"ל שיעצו לפנות בעניין זה לעזרתו של ה"אמרי יוסף". קם הלה ונסע לספינקא וסיפר בחרדה, שחיי אינם בטוחים מפני תיגרת ידו של הגוי הרשע. אמר לו רבנו: **"חייך אינם בטוחים? חיינו של הגוי אינם בטוחים!"** חזר האיש לביתו, ועוד בהיותו על אם הדרך, הגיעה אליו שמועה, **שאותו גוי כבר איננו בחיים.**

פעם אחת בא אצלו רב אחד, שהיה נוסע לקבץ מעות, וקיבלו רבנו בסבר פנים יפות וקרבו מאד-מאד יותר מהראוי לו, וסעד עמו את ארוחת הערב בלילה, ובבוקר השכים הרב ההוא להתפלל, וגם רבנו זרז את עצמו והתפלל קודם הזמן הקבוע לו, ואחר התפילה סעד עמו ביחד והשתדל בעדו שיהיה לו ממון, וזאת אף על פי שהיה לו אז שיעור קבוע ללמוד וסעודתו הייתה בכל יום בחצות, מכל מקום ביטל הכל בשביל כבוד הכנסת אורחים. ושאל אחד מהמקורבים: **"הלא הרב הזה אינו ראוי אף לחצי הכבוד?"**, והשיב לו רבנו, שהוא בעצמו היה צריך פעם אחת למעות לצורך מצווה, והיה נוסע לקבץ בעיירות וכפרים, ובא לעיר שהרב ההוא היה דר שם, והלך אל הרב הזה וביקש אותו, שיעשה לו השתדלות, **ולא קם ולא זע ולא כיבדו לישוב, ואף טובה לא רצה לעשות לו,** ומסתמא היה לו תרעומות עליו, וכיוון שבא הרב אליו היה חושש לנפשו, **שמה מחמת התרעומת שבלבו לא יקרבו כראוי ויהיה בזה חשש נקימה ונטירה ח"ו, על כן כיבדו יותר ויותר מן הראוי לו.**

יהודי אחד שלא זכה לפרי בטן הגיע אליו בשבוע של פרשת שמות. בקריאת התורה בשבת בבוקר הפתיע הרה"ק ה'אמרי יוסף' ואמר לגבאי **להעלות את היהודי לתורה בקריאה הראשונה השייכת לכהן, על אף שהיה ישראלי.** הרה"ק שהיה הבעל קורא סיים את הקריאה ב'ותחין את הילדים' כשהוא מברך את העולה האורח בברכה זו. **לשנה הבאה בפרשת שמות חבק היהודי פרי בטן.**

הצדיק הרב רפאל בנימין לוין זצ"ל - נולד בי"א כסליו ה'תרפ"ה (1924) בירושלים. למד בישיבת 'עץ חיים', והיה מקורב לראש הישיבה, הגאון הרב איסר זלמן מלצר. לאחר מכן למד בישיבת חברון, ומשם עבר לישיבת לומז'ה בפתח תקווה. לאחר נישואיו למד בישיבת מיר בירושלים. כאשר ייסד אביו את ישיבת 'בית אריה' התמנה רבינו כמנהל רוחני ושימש בתפקיד זה עד פטירתו. כמו כן שימש כדיין בבית הדין של הפרושים בירושלים, מייסודו של הגאון הרב שמואל סלנט זיע"א.

כבר בצעירותו היה יד ימינו של אביו וסייע בפעילויות החסד השונות. נהג להתלוות אל אביו בביקוריו התכופים בבתי חולים ובבתי סוהר, אצל אסירים, חולים ואלמנות. לאחר פטירת אביו המשיך במנהגו לבקר חולים ומוכי גורל. **כל ראש שנה נהג לתקוע בשופר בבית החולים למצורעים בשכונת טלביה.** במשך שנים רבות מסר את השיעור היומי בבית הכנסת 'זהרי חמה' בירושלים. קיבל כל אדם בסבר פנים יפות. נפטר ב- ו' באייר ה'תשס"ב (2002). חי כ-78 שנים. ציונו בבית הקברות סנהדריה בירושלים.

אביו: הצדיק הרב אריה לוין (המכונה 'אבי האסירים'). **אימו:** מרת ציפורה חנה (בת ר' דוד שפירא- רב בקוונא). **מרבותיו:** הגאונים אביו, ר' אריה. ר' איסר זלמן מלצר. **אשתו:** מרת הענא ליבא אהובה (בת ר' חיים שרגא פייבל פרנק, רבה של שכונת 'ימין משה'). **ילדיו:** אב לחמישה בנים וחמש בנות. ביניהם: ר' דוד, ר' יעקב. **מחתניו:** הגאונים ר' יוסף קרויזר (בן ר' זונדל, מח"ס 'אור החמה'), ר' דוד יהודה בורשטיין (בן ר' שלמה, מייסד וראש ישיבת 'בית שמואל' בחדרה). **מספריו:** **תפארת רפאל**- סיפורים והנהגות אודותיו.

הרשל"צ הרב המקובל מרדכי אליהו זצ"ל אמר בהספד שנשא עליו, שאי אפשר להעריך את כל גדולתו של רבינו, מרוב שהיה צדיק נסתר. והוסיף: "כשדיברתי עם אנשים שהכירוהו מקרוב, **טענו שידע דברים מראש, ושידיעה זו התבררה רק בדיעבד, כששיחזרו את דבריו.** כשנכדו התארס וסיפרו לו שהחתונה נקבעה לסוף חודש אב, רק חיך חודש ואמר 'אלף-בית', ראשי תיבות של- בא אלול. **זכרו בזה רק כשלא הסתדר לערוך את החופה בסוף אב והיא נדחתה לתחילת אלול!**

פעם הגיעה אליו אישה צעירה שחלתה במחלה ממארת ל"ע. רבינו אמר בכאב: "מה אנחנו יכולים לעשות שנקטפים מאיתנו אנשים צעירים". אבל אז הוסיף פסוק תמוה שקשור לשמחה. זמן קצר לאחר מכן נפטרה החולה, אבל אחותה הצעירה נישאה לאלמן. כעת היו דברי רבינו ברורים לכל.

ויפר הרב אפרים הולצברג, שזכה לשמש את רבינו, יום אחד נסעו אל מרן הגרי"ש אלישיב. הסביר לו ר' רפאל את מהות הנסיעה: "לאחותי (הרבנית אלישיב) יש שכנה אלמנה, שכבר זקנה מאוד ויש לה בן יתום שצריך לדאוג לו, הוא כבר בן חמישים אבל הוא לא בריא במאת האחוזים, והולכים אנחנו לפגוש את אותו הבן". כשהגיעו, הבן ראה את שניהם וצעק לעבר ר' אפרים: "אני רוצה שאתה תהיה הרב שלי, לא הוא!".

אמר לו ר' אפרים: "לא כדאי לך, אני יהודי פשוט, אבל ר' רפאל – תראה איזה זקן יש לו... כל כך ארוך, כדאי לך, שהוא יהיה הרב שלך". וכך שכנע אותו. מה זה אומר, שהוא הרב שלו? היה מגיע לבקר אותו פעם בשבוע, לומד איתו קצת משניות ורואה אם הוא צריך משהו. לאחר שרבינו נפטר, ה'תיק' נפל על ר' אפרים.

"יום אחד הייתי צריך להיכנס לבית הכיסא וחשכו עיניי, תוהו ובוהו וחושך על פני תהום!". "תביא אקונומיקה", צעקתי, והתחלתי לשפשף את כל השירותים, ותוך כדי שאני על הברכיים אני שומע מאחורי את אותו יתום בוכה בכי תמרורים. אמרתי לו: "אני הוא זה שצריך לבכות, לא אתה! על מה הבכתי?". ענה הבן: "**אתה עושה את זה רק פעם בחצי שנה, ר' רפאל עשה את זה כל שבוע!**" (תפארת רפאל)

לעל זהירותו המופלגת של רבינו בענייני ממונות מסופר המעשה הבא: לאחר שהתמנה רבינו לרבה של שכונה בירושלים (שכונת רוחמה), היה שולח את בנו, ר' דוד, מדי חודש בחודשו עם מעטפה סגורה וביקש ממנו למסור אותה לאדם מכובד מתושבי השכונה. במשך שנים רבות לא ידע בנו מה טיבה של מעטפה זו. אולם לימים התגלה לו הסוד: לרבי רפאל נודע, כי אותו אדם טוען - מחמת חשבונות שונים - שהוא היה צריך להתמנות לרבה של השכונה, ולא רבי רפאל. **על כן החליט רבינו בגודל חסידותו, להפריש סכום נכבד מהמשכורת שמקבל, לאדם זה, כדי להפיס את דעתו. וזאת למרות העובדה שבאותן שנים חיו הוא ומשפחתו בדוחק רב ובצמצום גדול.**

פעם, בעת שמחת נישואי אחד מנכדיו, הופיע רבינו לחתונה ללא שטריימל לראשו. למרות שהיה רגיל בחתונות צאצאיו, בהן לבש החתן שטריימל, להופיע אף הוא לשמחה עם שטריימל. לפליאת אחד מנכדיו על כך, השיב לו, כי אחד הסבים בחתונה אינו חובש שטריימל, ולכן בא כמוהו עם מגבעת לראשו, שכן אם היה בא עם שטריימל, היה מרגיש הלה, שלא בנוח כאשר כל המחותרים חוץ ממנו, חובשים שטריימל לראשם...

לא פעם אמר רבינו בהשתאות לאנשים שהגיעו אליו לבקש ברכה: "אינני יודע למה אתם באים אלי. אבי היה אדם גדול, אבל הברכה שלי היא כברכתו של כל יהודי. נו, מילא, אם כבר הגעתם, תקבלו את ברכתו של יהודי פשוט ותתנו צדקה בחוץ ובעזרת ה' תברכו". ורבים העידו כי ברכתיו התקיימו.

כשהיה הולך ברחוב היה נוהג להקדים שלום לכל אחד, קטן כגדול, בין אם הכיר אותו ובין אם לא הכיר אותו, בענוה יתירה, והכל מתוך כבוד הבריות ואהבת הבריות שפעעו בקרבו. כאשר היה יושב במקומו בבית הכנסת לפני התפילה, היה מתרומם מעט ממקומו עבור כל אחד ואחד ממתפללי בית הכנסת כשנכנס, כדי לכבדו. (תפארת רפאל)

הגאון המקובל הרב שאול הכהן אבריש זצ"ל - נולד בשנת ה'תקל"ב (1772) באי ג'רבה (דרום תוניס). משפחתו מיוחסת עד רבי ישמעאל כהן גדול (אבריש ר"ת - אני בן רבי ישמעאל) ולמעלה בקודש עד עזרא הסופר. בצעירותו למד אצל הצדיק הרב צמח הכהן (מח"ס 'נאוה קדש'). נודע כשקדן עצום. לאחר נישואיו פתח חנות בשוק ובה עבד כמוכר. את שאר היום הקדיש ללימוד תורה. התמנה לרב ראשי ברובע אלחארה הצגירה (רובע הקטן) של ג'רבה. בתקופת כהונתו, התמסר מאוד לאנשי הקהילה, ונסע לצורך טיפול בבעיותיהם עשרות פעמים לעיר תוניס.

תיקן תקנות רבות וביטל מנהגים פסולים. הרה"ג ר' ישועה בסיס (הרב הראשי של העיר תוניס) כינה את רבינו: **שָׂאוֹל בְּחִיר ה'** (שמואל ב' כא, ו) ואף עמד בפניו. בהתחלה היה עשיר גדול וגמל חסד עם כולם. בערוב ימיו התנסה גם בניסיון העוני וכן נוספו עליו חולאים. רבינו קיבל את הכל באהבה והמשיך לשקוד על תלמודו. הצטיין במיוחד בחכמת הדקדוק. בקי בתורת הנסתר והנגלה. מלומד בניסים. זכה לראות את אליהו הנביא. כיום נותר חדר קיר קטן וכיסא שבו נהג רבינו לשבת על התורה ונהגו החולים והזקוקים לרחמים להיכנס לשם ולבקש ישועות. נפטר ב-ו' אייר ה'תר"ח (1848). ציונו בג'רבה. חי כ-76 שנים. עצמותיו הועלו בעש"ק, ט"ו טבת ה'תש"ע (2000) והוא נקבר במושב איתן.

אביו: ר' משה. **אימו:** מרת שרה (בת הרה"ק המלוב"ן ר' מרדכי הכהן - מדייני ג'רבה). **מרבתי:** הגאון ר' צמח הכהן (מח"ס 'נאוה קודש'). **מספריו:** **ילחם הביכורים** - חכמת הדקדוק **• בגדי כהונה ונוכח השולחן** - על שו"ע **• ייד שאול** - על התנ"ך **• קרני רמים** - על פירוש רש"י

ורא"ם לתורה **• בינה לעיתים** - חכמת העיבור **• ערבי פסחים** - על הגדה של פסח **• שפתי דעת** - פירוש על הסליחות **• נתיב מצותיך** - פרושים לאזהרות לחג השבועות **• שי למורא** - פירוש על תפילת ימים הנוראים.

בהיותו צעיר לימים למד אצל הגאון רבי צמח הכהן זצ"ל (מח"ס 'נאוה קדש'), והיה מתמיד גדול בלימוד התורה הקדושה. גם אחר ששב לביתו מהישיבה, היה חוזר על תלמודו לפני רבו בשקידה עצומה. באחד הימים, התקשו התלמידים ורבהם בדברי התוספות. זמן רב ניסו להבין את הדברים - אך ללא הועיל. הגאון רבי צמח שהכיר וידע בכושר העיון של תלמידו רבי שאול, ביקש ממנו בתום השיעור כי ימשיך עוד להעמיק חקר ולעיין היטב בקושיא. אולי בורא עולם יעזור לו למצוא תרוץ. פנה הנער לפינה מיוחדת בישיבה, בה התבודד דרך קבע ועיין היטב באין מפריע, צלל לעומק דברי התוספות, אימץ את מוחו שוב ושוב עד כלות כוחותיו, אך לקושיא לא מצא תשובה.

משלא עלה בידו דבר, יצא להפיג את צערו בין עצי הירק אשר בחצר. "אולי באוויר הצח, יפתח מוחי ובורא עולם יאיר את עיני", חשב. המשיך הנער השקדן ביתר שאת וביתר עוז, לנסות להבין עומק דברי רבותינו התוספות. כך חלף זמן רב ללא הועיל. לפתע ראה את רבו עובר לפניו. הנער קם לכבוד הרב. הגאון פנה אליו ושאל: "האם עלה בידך, בני, להבין את דברי התוספות?". רבינו השיב בצער: "עמלתי רבות, ממש עד לרגע זה. אך לצערי הרב עדיין לא זכיתי ליישב את דבריהם", כשדמעות בעיניו. טפח הרב על שכמו, התיישב לצדו וביאר לו את דברי התוספות. רבינו הודה לגאון ר' צמח ושמחה רבה מלאה את ליבו. לעת ערב, כאשר שב ללמוד לפני רבו, העלה הרב שוב את הקושיא העצומה בדברי התוספות. הנער שאול סבר כי רבו מתכוון לבחון אותו האם הבין כפי שצריך את אשר ביאר לו לפני מספר שעות. פתח את פיו והחל לפרש ולבאר את דברי התוספות בדיוק כפי שהסביר לו רבו לפני כן.

כאשר שמע הרב את הפירוש, התפעל מאוד כיצד הצליח תלמידו להגיע בכוחות עצמו לפירוש האמיתי. רבינו מצדו תמה לפשר ההתרגשות, ושאל בהצטנעות: "הן אך לפני שעות ספורות, הרב הוא זה שפירש לי כך בטוב טעם ודעת. אם כן, מה פשר הערכה זו של רבינו?!" שמע רבו ופליאתו התעצמה, שכן ידע בבירור כי מעולם לא פירש לו כך. "בטוחני", פנה הרב לתלמידים, "כי אליהו הנביא זכור לטוב בכבודו ובעצמו, הוא זה שנראה לו בדמותי. למרות שבדרך הטבע לא היה בכוחו להגיע לביאור הנכון שהוא עמוק-עמוק מי ימצאנו, בכל זאת כיוון שראה ה' כמה יגיעות יגע כדי להגיע אל האמת בדברי התוספות, סייע בידו ופתח לו פתח כפתחו של אולם".

רבינו כיהן כרבה של ג'רבה, וכמו לכל אנשי אמת, גם לו קמו כמה אינשי דלא מעלי מראשי הקהל. הם היו מיצרים את דרכו ומבטלים את תקנותיו. אחד מהם היה אדם קל דעת מראשי הקהל, שבכל פעם שהיה הרב מתאסף עם ראשי הקהל לתקן דבר מה לטובת הקהילה, היה הלה מופיע בכינוס, וברוב חוצפתו ועזותו, בז לדברי הרב, המתנגד לכל דרישותיו והפר את תקנותיו. הוא לא היה מסתפק בכך, אלא היה משמיץ את הרב, טופל עליו עלילות דברים, וכותב כנגדו דברי בלע שקריים. גאוני תוניס יצאו במכתב חריף נגד אותו רשע וחבריו. אך כל זה לא הועיל. הוא לא סכר את פיו.

פעם אחת, ביקש הרב לגדור פרצה גדולה בחומת הדת. אך הוא לא רצה שאותו רשע נרגן, יבוא ויפריע. מה עשה? נועד עם ראשי הקהל לבוא ולהתאסף בזמן מוקדם, בטרם יבוא אותו האיש, כדי שיתוקן הדבר ללא ידיעתו והפרעתו. אך מעשה שטן הצליח, והלה התייצב בזמן האסיפה. בעזות רבה הביע כדרכו התנגדות לדברי הרב. משראה כך הצדיק, גער בו ואמר: "עד מתי תהיה לנו למוקש?!" אך אותו רשע המשיך ברוב חוצפתו להתריס כנגדו. משנוכח הרב, כי אין בליבו של האיש מקום וערך לדבריו, חשש לכבוד התורה. קם וקרא לכל הנאספים: "אבקש מכל הכהנים הנמצאים כאן, שיצאו יחד עימנו!". תמהו הכהנים לבקשתו. אך שמעו לדברי הצדיק ויצאו, וגם הרב שהיה כהן יצא איתם. מיד לאחר שיצא אחרון הכהנים, נפל אותו עז פנים במקום ומת. הבינו הכל כי הקב"ה תבע את עלבונו של רבי שאול, ונחרדו לראות מהו גודל עוון ביזוי תלמידי חכמים! (מעובד מתוך מאמר שכתב ידידי ורעי, הרב עובדיה חן)

הצדיק הרב שבתאי בן חיים זצ"ל - נולד בשנת ה'תר"פ (1920) בכפר זָבֵר בכורדיסטן. אמו נפטרה כחמישה חודשים אחרי לידתו ואביו נישא בשנית למרת שרה. המשפחה עברה לגור בכפר נְהָלָא. מאוחר יותר עברו לגור בעיר עקרא שבכורדיסטן, שם למד בת"ת בין השנים ה'תרפ"ה – ה'תרצ"ד (1925-1934) אצל חכמי כורדיסטן. עוד בצעירותו התגלה כעילוי והצטיין בבקיאותו ובאהבתו לתורה. מוריו הציעו לאביו לשלוח אותו לעיר מוסול שבעיראק כדי שיתקדם יותר בלימוד התורה. עקב קשיים כלכליים משפחתו לגור לכפר שוש. בשנת ה'תרצ"ד (1934) עבר ללמוד בישיבה גבוהה במוסול עד לשנת ה'תרח"צ (1938) בה למד שחיטה ובדיקה, רבנות, מוהללות ודיינות. לאחר סיום לימודיו ניגש לבחינות בשחיטה ובדיקה, רבנות, מוהללות ודיינות, עבר אותן בהצלחה והוענק לו כתב הסכמה. לאחר נישואיו למד גם קבלה. באותה השנה התמנה למשרת דיין בבית הדין הרבני שבעקרא. המשורה אושרה גם על-ידי ממשלת עיראק. רבינו שימש כאב"ד ופסק גם ליהודים ולמוסלמים בענייני ממונות. ליהודים פסק גם בענייני נישואין וגירושין. בנוסף הסתובב בכפרים שבכורדיסטן כדי לשחוט לאנשי הכפרים היהודים שלא היה להם רב ושוחט, מל תינוקות וערך חופה וקידושין. בשנת ה'תרצ"ט (1939) חזר אל אביו לכפר שוש. גויס לצבא העיראקי בניגוד לרצונו והוא לא הצליח להתחמק. גם בתקופת שירותו הקפיד לאכול אך ורק כשר ולשמור על אורח חיים דתי עם לימוד תורה. רבינו עבר ניסונות לא קלים. לאחר נישואיו שני בניו הקטנים נפטרו בצעירותם.

בשנת ה'תשי"א (1951) עלה לארץ והשתכן במעברות בטבריה. למרות הסמכתו לרבנות בכורדיסטן נבחר בארץ ע"י מספר דיינים ביניהם מרן הרב עובדיה יוסף. את המבחנים עבר בהצלחה מרובה והפגין ידע רב. כאשר שירת במילואים הרב שלמה גורן הציע לו להיות רב צבאי אך הוא סירב. בהתחלה שימש כמורה ביישובי צפון הנגב. בשנת ה'תשט"ז (1956) התמנה למרא דאתרא של מושבי מנוחה וסגולה. בשנת ה'תשמ"ג (1983) התמנה ע"י המקובל הרב מרדכי אליהו והרבנות הראשית לישראל לשמש כרב ראשי של מועצה אזורית לכיש. בין יתר פעולותיו פתח קורסים לשחיטה ובדיקה. היה חבר ב'בית הוועד' באבן שמואל המיועד להשתלמות רבנים ושו"בים בהוראה הלכה למעשה. עסק בכל מקצועות הרבנות בחייו. למרות שהוצע לו לשמש כדיין בענוותנותו סירב. מלומד בניסים. כתב קמיעות. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב- ו' אייר ה'תשע"א (2011). חי כ-91 שנים. ציונו בבית העלמין ליד מושב זבדיאל.

אביו: ר' חיים (ממוקו). **אמו:** מרת כותן. **אשתו:** מרת מחבובה (בת ר' שלום לוי). **ילדיו:** ר' יאיר ז"ל, ר' צדיק ז"ל, ר' יאיר, מרת עליזה, מרת ברכה, מרת חנה ע"ה, מרת אסתר, ר' מנשה, ר' אפרים, ר' יוסף, מרת טובה, מרת ציונה ור' בצלאל. **מרבנותיו:** דודו, חכם מוסא, חכם אברהם מנחם (רבה של עקרא), חכם צמח ברזאני, חכם מנשה, ר' יצחק ברזני (אב"ד בעיר ארביל בכורדיסטן). **מתלמידיו:** ר' מנחם בנימין (רב קהילה באלעד), ר' אסף רביב (רב מושב תלמים), ר' שלום אלעזרא (רב מושב שחר), נכדו, ר' שלו שבתאי (רב קהילה במושב מנוחה). **מספריו:** **השבח לא-ל** - מעט מדברי תורתו שהובאו ע"י נכדו, ר' שלו שבתאי.

רבינו גויס לצבא העיראקי בניגוד לרצונו. למרות שלא רצה לשרת, האמין כי הכל לטובה. אם הקב"ה סיבב כך יש כנראה סיבה. הוא שירת בצבא העיראקי וגם הגיע לדרגת קצונה. הרב השתתף במלחמה של העיראקים נגד הבריטים. בזכותו מחלקה שלמה של חיילים שהותקפה ניצלה מאש העיראקים. בזכותו אף הוגשה לאחד מהחיילים היהודים בצבא הבריטי סיוע רפואי בחשאי.

במהלך שירותו הצבאי הקפיד כל העת לאכול אך ורק אוכל כשר. שמר על הדת במצבים קשים ביותר והמשיך ללמוד תורה. בעת שהותו בצבא העיראקי זכה לבקר בקברים של הנביאים יונה ונחום למרות האיסור שהשלטונות הטילו על היהודים להיכנס לשם. הנביא נחום האלקושי מוזכר בתנ"ך בין נביאי 'תרי-עשר'. על-פי המסורת היהודית קברו בעיראק בכפר אֶלְקוּש שליד העיר מוסול. במהלך תקופת שירותו הצבאי, רבינו הגיע עם הגדוד סמוך לקבר נחום. הרב פחד בהתחלה לבקש מהמפקד הממונה עליו ללכת לציון הנביא כיוון שאותו מפקד היה ידוע ברשעותו. אחר שאזר אומץ בלבו, ביקש מהמפקד. למרבה הפלא המפקד הסכים ואמר: "לך, אך תחזור עד הבוקר".

הרב שמח מאוד. לבוש מדים ונושא תרמיל הלך לקבר הנביא. כשהגיע לשם התפלל ובירך את ה' על הזכות שנפלה בחלקו. לאחר תפילתו הבחין כי השומר היהודי מטיח דברים כנגד הנביא. שוחט היה מגיע ממוסול מדי פעם כדי לשחוט בשר עבורו אבל השוחט לא הגיע וארבעה כבשים גדולים המתינו לשחיטה. השומר אמר לנביא: "אם לא יגיע כעת שוחט כדי שיהיה לי בשר לאכול – אני עובר לעיר". הרב פנה לשומר ואמר: "שלום עליכם". השומר אמר: "לא באורחים כאלה אני חפץ!". הרב שאל: "מדוע?". השומר ענה: "אני יודע שאתה יהודי. אין לי במה לכבד אותך לאכול. הנביא הבטיח לי שבעוד עשר דקות יבוא אלי שוחט. עבר הזמן והשוחט לא בא". הרב אמר: "אני שוחט!". השומר אמר: "אתה שוחט?! אתה חייל עיראקי במדים!". הרב אמר: "אני שוחט ממוסול, קוראים לי חכם שבתאי בן חיים".

הרב הוציא מהתרמיל סכין שחיטה ואבן המשחזת. השומר אמר לו: "אני יודע מי אתה, שמעתי עליך". הרב התחיל לשחוט את ארבעת הכבשים כאשר השומר הכין מדורה. במהלך הלילה הרב ניקר היטב מהחלב והגידים האסורים באכילה. הרב הזמין על-ידי השומר לסעוד והם אכלו ושבעו. השחר עלה והרב היה חייב לשוב למחנה. בגדיו היו מלאים בדם ובריח מהשחיטה. השומר הרגיע אותו ושלח אותו למפקד מעט בשר ולחם. הרב חשב לעצמו: "ווי, איך אחזור כך למחנה? איך המפקד יגיב! מה שיעשה – יעשה! הכל משמיים!".

הרב למחנה חזר והנה המפקד יצא לקראתו. הרב התפלא על כך. המפקד ניגש אליו ואמר בנחת: "שבתאי, לך תישן, תנוח מעט. אנחנו נחכה עד שתתעורר. אני רואה שהמדים שלך התלכלכו! אני אדאג שיביאו לך מדים חדשים ונקיים". המפקד הודה לרב על הבשר והלחם שהביא לו. הרב שאל: "מה קרה שאתה נוהג בי בטובה?". המפקד ענה: "אין כמו הדת של היהודים. אין אמת כדתכם". הרב שאל בפליאה: "מדוע אתה אומר כך?". המפקד אמר: "לפני שביקשת ממני ללכת לקבר נחום, הנביא שלכם בא אלי ואיים שאם לא אשחר אותך הוא יהרוג אותי!". הרב הודה לה' על הנס שעשה לו והלך לישון. כהבטחת המפקד, הגדוד התעכב בדרכו עד שהרב היה מוכן.

התמונות והסיפורים מתוך הספר 'השבח לא-ל' ששלח לנו נכדו הרב שלו שבתאי, תודתינו נתונה לו.

האדמו"ר הרב ירחמיאל רבינוביץ זצ"ל מפשיסחא - נולד בשנת ה'תקמ"ד (1784) כבן בכור לאביו למשפחת רבנים מפוארת אשר יחוסם מגיע עד לגה"ק ר' יצחק הלוי זיע"א (אחיו של הגה"ק ר' דוד הלוי מח"ס 'טורי זהב' אב"ד לבוב). כבר מגיל קטן שאב תורה ויראת שמיים מאביו הגדול. צדיקי הדור כינוהו בשם 'היהודי' מכיוון שבכל יום עבד את הבורא יתברך בעלייה ורוממות מול עבודת יום האתמול. עם פטירת אביו בחוהמ"ס י"ט תשרי ה'תקע"ד (1813) התבקש למלא את מקום אביו על ידי חלק מחסידי ותלמידי אביו. הם רצו לתת לו פדיונות ולקבל אותו כרבי, אולם הוא לא רצה לקבל עליו את עטרת ההנהגה. במשך ארבע-עשרה שנים היה נחבא אל הכלים. אפילו הקרובים אליו לא ידעו מחסידותו ופרישותו. הוא התעסק באומנותו כשען.

רק לאחר מכן בשנת ה'תקפ"ח (1827) קיבל על עצמו לשמש באדמו"רות. רבינו התגלה והתפרסם. היה פועל ישועות ונפלאות בקרב הארץ. צדיקים רבים נהרו אליו מקרוב ומרחוק לשתות בצמא את דבריו הקדושים. גם פשוטי העם נסעו אליו. תפילתו הייתה במסירות נפש ובהתלהבות עצומה. היה לו מלבוש מיוחד לשעת התפילה. תלמידו האדמו"ר ר' חיים מאיר יחיאל (השרף ממגולניצא) העיד, שכאשר רצה לדעת מה נעשה בשמיים- הוא היה בא לרבינו. נפטר ב-ח' באייר ה'תקצ"ט (1836). חי כ-52 שנים. ציונו בפשיסחא באוהל אביו. שני בניו, ר' נתן דוד משידלובצה ורבי יעקב יצחק אלחנן מפשיסחא שימשו כאדמו"רים. צאצאי בניו כיהנו ברבנות ובאדמו"רות בפולין עד לשואה שבה נספו רבים מהם. נכדו, האדמו"ר ר' יצחק יעקב רבינוביץ, יסד את חסידות ביאלה.

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' אשר (שימש כאב"ד ור"מ בפשדבוז). **אביו:** האדמו"ר ר' יעקב יצחק (היהודי הקדוש). **אמו:** מרת בריינדיל (בת ר' יעקב קאפיל מאפט). **אשתו:** מרת גולדה (בת ר' דוד דב אב"ד שדה לבן). **מרבותיו:** אביו, האדמו"ר ר' יעקב יצחק (היה גם לרבו המובהק), ר' יעקב יצחק הורביץ (החוזה מלובלין), ר' דוד בידרמן מלעלוב, ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוזניץ). **מתלמידיו:** ר' חיים מאיר יחיאל ממגולניצא (השרף), ר' שמואל שמריה מאוסטרובצה (מח"ס זכרון שמואל), ר' יעקב אהרון יאנאווסקי מאלכסנדר (מח"ס בית יעקב), ר' משה מקוזניץ (מח"ס בעל דברי תורה וספר החיים). **ילדיו:** האדמו"ר ר' נתן דוד משידלובצה, האדמו"ר ר' יעקב יצחק אלחנן מפשיסחא, מרת ברכה (נישאה לר' רבי צבי רפפורט מדובנא), מרת חיה (נישאה לר' אלימלך מגראדז'יסק מח"ס דברי אלימלך ואמרי אלימלך). **מספריו:** **יתורת הרבי ר' ירחמיאל**- מדברי תורתו (נערך על ידי ר' אברהם רוטנברג) **יתפארתי היהודי**- דברי תורתו על אביו **יתפארתי בנים**- בסוף הקונטרס מופיע מדברי תורתו **סיפורי חסידים**- לרב שלמה יוסף זוין, מופיע גם מדברי רבינו.

חסיד אחד מחסידי רבינו היה עשיר גדול ואיש נכבד. הוא היה רגיל לבוא לרבינו לפשיסחא מספר פעמים בשנה בעגלה מלאה כל טוב. גם לגבאים היה דואג ונותן להם. לפתע נהפך עליו הגלגל ר"ל והתחיל לרדת מטה מטה. לא עבר זמן, עד שנאלץ הוא בעצמו ללכת לפתחי נדיבים והיה כאחד מארחי פרחי. אשתו צעקה עליו: "כמה מעות נתת לרבי שעולה לסכום רב. לכן בוודאי כשתודיע לו מה מצבך הוא יתן לך מעות ואפשר שיגביה את מזלך. כעת בפרט שאתה הולך מעיר לעיר ומבקש צדקה, תלך דרך לפשיסחא ותשפוך לפניו ליברך. הוא יהיה לך לעזר וה' יתברך יאמר לצרותנו די".

העשיר לשעבר שמע לכל אשתו. בבואו לחצר רבינו מראהו היה כאחד מארחי פרחי. הגבאי הממונה על הנדבות ניגש אליו נתן לו נדבה אולם הוא לא רצה לקבל. הוא ביקש לדבר עם הרבי. הגבאי הכניס אותו לחדר. רבינו היה תפוס ברעיונותיו ולא הביט בפניו. לבסוף הרבי, כאשר הבחין בו אמר לו: "שלום עליכם" בשפה רפה. האישה היתה לו חלישות הדעת מכך ולא השיב. הרבי שאל: "מה בקשתך?" - "נדבה". רבינו נתן לו שישה מטבעות ופטרו לשלום. כאשר רצה לצאת, רבינו קרא לו בחזרה ולקח מאיתו מטבע אחד והשאיר לו חמישה. הוא במר נפשו הלך החוצה וישב על הארץ ונתן את קולו בבכי גדול ואמר: "מה אוכל לעשות, שגם אצל הרבי איני נמצא", והלך לביתו ברגל.

בדרך פגש בשישה נערים ערלים עומדים ליד המדורה להתחמם ובידם אוחזים ארנק שמצאו בדרך ובתוכו כסף רבים. הם חשבו כי מדובר בפנקס. כאשר הגיע לידם וראה את הארנק הוא הציע לתת להם מטבעות תמורתו. הם הסכימו ואמרו שאם יתן להם שישה מטבעות, הם יסכימו לתת לו את הארנק. בידיהם היו רק חמישה מטבעות. הוא הציע לתת להם חמישה מטבעות אבל הם לא הסכימו. **הוא לא הבין מדוע רבינו לקח מידו מטבע אחת.** עלה בדעתו רעיון. הוא אמר: "אתן לכם חמישה מטבעות וגם את הארנק ואקח רק את הניירות שבפנים. חמישה מכם ייטלו כל אחד מטבע, והשישי יטול את הארנק". הם הסכימו שכן לא החשיבו את השטרות והחסיד הלך לדרכו. לאחר מכן היתה מחלוקת בין הנערים והם לא הצליחו להחליט מי יטול את הארנק. הגדול שביניהם לקח את הארנק וזרק אותו לאש ואמר, שאף אחד מהם לא יקבל את הארנק.

דקות ספורות אחדות לאחר מכן פריץ הגיע לשם בבהלה ושאל אותם: "אולי מצאתם ארנק בדרך?" הם השיבו לו: "מצאנו והשלכנו אותו לאש". האדון ראה שהארנק שלו נמצא באש הצליף בהם ונסע בפחי נפש והחסיד התעשר מאוד. החסיד הבין למפרע מדוע הרב לקח בחזרה מטבע אחד, כי ראה הכל באספקלריא המאירה. אחרי ששבה אליו רוחו הוא הבין כי **לרבינו יש רוח הקודש**. הוא הלך בחזרה לפשיסחא. ברגע שעמד במפתן דלת הצדיק בא לקראתו ואמר לו בסבר פנים יפות: "שלום עליכם, ספר לי מה קרה אתכם?". החסיד סיפר את כל מה שאירע איתו. באמצע הדיבורים. החסיד שאל את הרבי: "מפני מה כשבתתי בפעם הראשונה הרבי לא הכיר אותי?". הרבי הסביר לו, שאם היה מקבלו כעני, הוא היה נשאר עני לעולם ועכשיו חזר למזלו. החסיד חזר לביתו והאריך ימים באושר ובעושר.

**אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים להשתמש
בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com**

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים